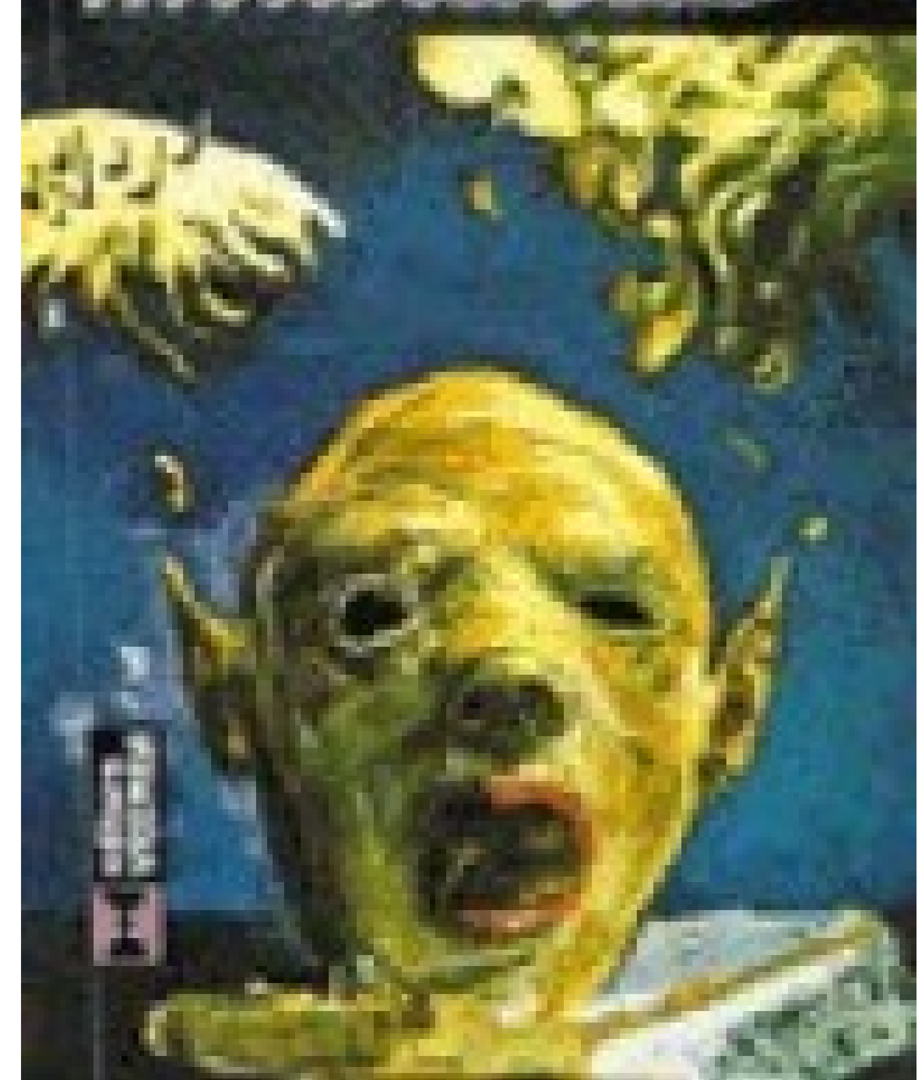
A. E. van VOGT

INVADATORII

A.E. van VOGT
Invadatorii
(THE CHANGELING)

CAPITOLUL 1

— În cei patru ani de când te afli aici, firmei i-a mers foarte bine, spuse Nypers.

Craig râse.

— Îţi arde de glume, Nypers. Cum adică în cei patru ani de când sunt aici? Păi sunt de atâta timp, încât simt că am încărunţit aici.

Nypers înclină aprobator capul său mic şi înţelept.

— Ştiu cum e, domnule. Totul devine vag şi ireal. Ai senzaţia că parcă altcineva ţi-a trăit în trecut viaţa. Se întoarse şi adăugă: Ei bine, voi lăsa pe seama dumneavoastră contractul cu Winthrop.

Craig îşi mută în cele din urmă privirea care îi încremenise asupra uşii de stejar închise, în spatele căreia dispăruse bătrânul funcţionar. Dădu din cap cu îndoială şi jenă, însă zâmbi când se aşeză la birou.

Nypers trebuia să fie bine dispus în dimineaţa aceasta. Pentru prima dată, bătrânul încercase să glumească.

În cei patru ani de când — hai să vedem, de când era director al firmei Nesbitt? Curier la şaisprezece ani, asta era în 1938; funcţionar mărunt la nouăsprezece ani, apoi venise războiul. Se înrolase în aprilie 1942, fusese rănit, spitalizat şi apoi trimis acasă la începutul lui '44. Înapoi la Nesbitt Company, pentru a ajunge succesiv funcţionar principal în 1949, şef de compartiment în '53 şi director general în '60. De atunci zilele de serviciu semănau foarte mult una cu alta. Timpul trecea molcom, ca suflul unui vânt constant dinspre nord.

Iată, acum e 1972, hm, treizeci şi patru de ani la firmă, fără a socoti războiul; doisprezece ca director general. Astfel ajungea la cincizeci, anul acesta.

Cincizeci?

Cu un strigăt, Craig sări în picioare şi se repezi în toaleta de lângă biroul său. Pe uşa spre duş se afla o oglindă în care se putea vedea întreg. Se opri în faţa ei, cu răsuflarea tăiată. Imaginea de care dădu cu ochii era destul de familiară. Era cea

a unui bărbat înalt, solid, de peste un metru optzeci şi de vreo treizeci şi trei sau treizeci şi patru de ani.

Craig îşi găsi din nou calmul. Unul din acei tipi etern tineri, îşi spuse el, amuzat. Nu arăta nici o zi peste patruzeci. Ciudat, totuşi, că nu-i trecuse niciodată prin cap că avea cincizeci. Îşi permise un fior de plăcere la gândul că se ţinea atât de bine. De altfel, şi Anrella, la fel. Dacă lui nu-i dădeai mai mult de patruzeci, ea nu părea trecută de treizeci.

Gândurile i se risipiră. Se întoarse în birou şi se lăsă cu toată greutatea pe scaun. *În cei patru ani de când eşti la noi.* Aceste cuvinte i se fixaseră în minte. Gestul pe care îl făcu în cele din urmă era semiautomat. Apăsă un buton de pe birou.

Uşa se deschise şi intră o femeie uscăţivă, cu faţa albă, de vreo treizeci şi cinci de ani.

— Aţi sunat, domnule Craig?

Craig ezită, începea să se simtă prost şi nu era deloc uimit de stânjeneala lui.

— Domnişoară Pearson, de cât timp lucraţi la Nesbitt Company? întrebă el.

Femeia îl privi sever, iar el îşi aminti prea târziu că, în aceste vremuri de agresivă emancipare, un şef nu pune unei angajate întrebări care pot fi considerate fără legătură cu serviciul.

După o clipă, privirea domnişoarei Pearson îşi pierdu sclipirea dură, ostilă, iar Craig respiră mai uşurat.

— Nouă ani, răspunse ea scurt.

— Cine v-a angajat? se forţă Craig să continue.

Domnişoara Pearson dădu din umeri, dar gestul trebuie să fi avut legătură cu vreun gând care-i trecuse prin minte. Vocea îi era normală, atunci când spuse:

— Păi, directorul de atunci, domnul Letstone.

— Oh! făcu Craig.

Fu cât pe ce să-i explice faptul că fusese director general în ultimii doisprezece ani. Nu o făcu, în primul rând fiindcă gândul din spatele cuvintelor se destrămase în ceaţă. Mintea îi lucra în gol, dar era relativ clară. Ideea care-i veni în cele din urmă era logică şi limpede. Îi dădu glas pe un ton calm:

— Aduceţi-mi registrul de evidenţa personalului din 1968, vă rog.

— Da, domnule Craig.

Fata îi aduse registrul şi îl lăsă pe birou. După ce ieşi ea, Craig deschise volumul cu ştate de salarii pe luna octombrie. Şi iată-l acolo: „Lesley Craig, director general, 1250 dolari".

Pe septembrie era trecut acelaşi lucru. Nerăbdător, răsfoi până în ianuarie. Scria: „Angus Letstone, director general, 700 dolari". Nu exista nici o explicaţie pentru salariul mai mic. În februarie, martie, aprilie, era tot Angus Letstone. Tot cu 700 dolari pe lună. În mai apărea pentru prima oară numele lui, Lesley Craig, cu 1250 dolari.

Patrii ani! În cei patru ani de când...

Contractul cu Winthrop zăcea neclintit pe biroul spaţios de stejar. Craig se ridică şi se duse la fereastra cu arcada de la colţul camerei. Dedesubt se întindea un bulevard larg, mărginit de copaci; cât vedeai cu ochii străluceau clădiri placate cu marmură. Banii curseseră gârlă pe această stradă şi în această cameră. Se gândi căt de des se considerase unul dintre acei norocoşi, aflat la limita de jos a clasei cu venituri mari, un om care ajunsese la poziţia de vârf în compania lui după ani de trudă.

Craig dădu cu mâhnire din cap. Anii de trudă nu existaseră. Astfel că se punea întrebarea: cum ajunsese la această funcţie excelentă, cu salariu satisfăcător, clientelă selectă şi o organizare care funcţiona atât de bine? Viaţa fusese plăcută şi dulce ca băutul unui pahar cu apă limpede şi rece, o idilă netulburată, un model de trai fericit.

Şi acum, poftim! Cum poate afla un om ce-a făcut în timpul primilor patruzeci şi şase de ani ai vieţii?

Şi, mai ales, cum află asta, atunci când nu arată că are mai mult de patruzeci şi şase, ca să nu mai vorbim de cincizeci? Erau câteva fapte simple pe care le putea verifica înainte de a întreprinde vreo acţiune. Cu o hotărâre bruscă, se întoarse la birou, apucă dictafonul şi începu:

„Către Secţia arhivă, Ministerul Apărării, Washington, D.C.

Stimate domn,

Vă rog să-mi trimiteţi cât mai urgent posibil dosarul personal din timpul războiului mondial. Am făcut parte..."

Explică în detaliu, căpătând încredere pe măsură ce

continua. Memoria îi era clară în privinţa faptelor esenţiale. Viaţa reală din armată şi luptele — erau vagi şi îndepărtate. Dar asta era de înţeles. Apoi era excursia pe care o făcuse el cu Anrella anul trecut, în Canada. Era un vis şters acum, doar din loc în loc imagini fulger, pentru a verifica dacă lucrurile s-au întâmplat cu adevărat.

Toată viaţa era un proces de uitare a trecutului.

A doua scrisoare o adresă Biroului de Evidenţă a Naşterilor din Chicago Illinois:

„M-am născut pe 1 iunie 1922 în oraşul Daren, Illinois. Vă rog să-mi trimiteţi cât mai urgent certificatul de naştere ", dictă el.

O sună pe domnişoara Pearson şi îi dădu înregistrarea de la dictafon.

— Verificaţi aceste adrese, o instrui el scurt. Cred că trebuie plătită o mică taxă. Aflaţi cât, anexaţi ordine de plată şi trimiteţi ambele scrisori par avion.

Se simţi satisfăcut de sine când fata ieşi din birou. N-avea sens să se agite pentru povestea asta. În definitiv, avea o slujbă sigură, iar mintea lui era solidă ca o stâncă. Nu avea nici un motiv să se lase pradă grijilor şi, cu atât mai puţin, să-i lase pe alţii să-i descopere chinul. Răspunsurile la cele două scrisori îi vor parveni la timpul lor. Apoi va avea destul răgaz să cerceteze în continuare această problemă.

Luă în mână contractul Winthrop şi începu să-l citească.

Douăzeci de minute mai târziu îl izbi gândul că îşi petrecuse majoritatea timpului încercând să-şi amintească doar ceea ce făcuse în luna mai 1968. În acea lună ajunsese prima navă pe lună. Craig rememoră titlurile din ziare, aşa cum le văzuse atunci. Şi nu exista nici o îndoială, le văzuse. Ele îi stăruiau în minte, mari şi negre. Putea să considere luna mai, prima sa lună în Nesbitt Company — potrivit ştatelor de plată — ca parte din existenţa lui actuală.

Dar cum era cu aprilie? În aprilie avusese loc gâlceavă care aproape că dusese la o mare ruptură a puternicei uniuni a cluburilor de femei. Iar titlurile din ziare fuseseră — care? Craig se forţă să-şi amintească, dar nu-i veni nimic în minte. Se gândi: dar pe 1 mai? Dacă linia despărţitoare trecea pe la sfârşitul lui

aprilie şi începutul lui mai, atunci ziua de 1 mai ar trebui, poate, să poarte pecetea unei clarităţi deosebite, care să o marcheze la fel de precis ca pe primul sărut al unui îndrăgostit. Îşi aminti vag că fusese bolnav atunci.

Memoria lui nu putea să fixeze acea primă zi a lunii mai. Probabil că-şi luase micul dejun. Probabil că plecase la serviciu după un sărut de la revedere al Anrellei. Gândurile i se opriră brusc, ca un animal împuşcat în timp ce fuge. Anrella! gândi el. Ea trebuie să fi fost aici pe 30 şi 29 aprilie şi în martie, februarie, ianuarie şi mai înainte.

În zilele importantei luni mai, ea se purtase ca şi când ar fi fost căsătoriţi de ani îndelungaţi, iar memoria lui nu păstra nici un indiciu că n-ar fi fost aşa.

Deci — *Anrella ştia!*

Era o revelaţie care avea anumite limitări emoţionale. Înţelegând dintr-o dată clar situaţia, mintea i-o luă razna; apoi judecata interveni şi gândurile i se mai liniştiră. Deci Anrella ştia. Ei, bine, aşa şi trebuie. Evident că el se aflase prin preajmă de mulţi ani. Orice schimbare ar fi avut loc, se petrecuse în mintea lui, nu în a ei.

Craig privi la ceasul de pe perete: douăsprezece fără un sfert. Abia avea timp să se repeadă cu maşina acasă pentru prânz. De obicei lua masa în oraş, dar acum trebuia să afle neîntârziat ceea ce-l interesa. Un grup de femei frumoase se afla pe coridor în timp ce el se îndrepta spre lift. Impresia că ele îl priveau cu atenţie pe când trecea era atât de puternică, încât Craig se smulse din furtuna de gânduri. Se întoarse şi le privi.

Una din femei spunea ceva cu gura aproape lipită de un dispozitiv mic şi strălucitor pe care-l avea la mână. Craig gândi, intrigat, „un radio-brăţară".

Apoi intră în lift şi uită incidentul în timp ce cobora. Şi în hol se aflau femei, iar la intrare, de asemenea. Lângă bordură aşteptau jumătate de duzină de maşini negre, impunătoare, fiecare cu câte o femeie la volan. În câteva minute strada va forfoti de mulţimea grăbită de la orele prânzului. Dar acum, cu excepţia femeilor, era aproape pustie.

— Domnul Craig?

Craig se întoarse. Era una din tinerele femei care stătuse lângă intrare, o femeie vioaie, cu o faţă ciudat de severă.

Craig se uită la ea.

— Hm! făcu el.

— Sunteţi domnul Lesley Craig?

Craig se trezi mai bine din visare.

— Da, de ce? Eu... ce...

— O.K. fetelor, zise tânăra femeie.

Surprinzător, în mâinile lor apărură revolvere. Luceau metalic în soare. Înainte ca uluitul Craig să poată privi mai bine la ele, mâinile femeilor îl apucară şi-l împinseră către una din limuzine. El ar fi putut să se opună. Dar nu o făcu. Nu avea nici un sentiment al pericolului. În creierul lui era doar o uriaşă şi paralizantă uimire. Înainte ca mintea să-i funcţioneze din nou normal, se afla în maşina care începuse să se deplaseze.

— Ei, ia ascultaţi! începu el.

— Vă rog să nu puneţi întrebări, domnule Craig. Îi vorbea tânăra care-l întrebase de nume; şedea acum în dreapta lui. Nu veţi păţi nimic, dacă vă purtaţi cum trebuie.

Ca pentru a întări ameninţarea, cele două femei aşezate pe cele două strapontine din mijloc, cu faţa către el şi cu revolverele în mâini, clătinară cu înţeles armele lor strălucitoare.

După ce trecu un minut, văzu că tot nu era vorba de vreun vis. Craig întrebă:

— Unde mă duceţi?

— Nu puneţi întrebări, vă rog!

Aceasta îl făcu să-şi piardă răbdarea, şi-i dădu senzaţia că este tratat ca un copil. Încruntat şi furios, Craig se lăsă pe spate şi-şi studie răpitorii cu priviri ostile. Erau tipice femei „de modă nouă" cu fustele scurte. Cele două pistolărese păreau trecute bine de patruzeci, totuşi erau suple, vioaie. Ochii lor aveau privirea aceea foarte strălucitoare a femeilor care făceau tratament cu medicamentul Equalizer — Care Te Face Egala Bărbatului. Conducătoarea grupului şi fata din stânga lui Craig aveau aceiaşi ochi strălucitori.

Arătau toate ca nişte fiinţe capabile, eficienţe.

Până să ajungă Craig la vreo concluzie, maşina viră la un colţ, urcând o pantă lungă. Craig avu timp să o recunoască, era intrarea în garajul de sub tumul hotelului Mc.Candless; apoi pătrunseră în interiorul garajului, îndreptându-se spre o uşă îndepărtată.

Maşina opri. Craig se supuse fără un cuvânt armelor care-i făcură semn să se dea jos. Fu condus de-a lungul unui coridor

pustiu, către un ascensor de serviciu. Ascensorul se opri la etajul al treilea. Înconjurat de garda sa exclusiv feminină, Craig era mânat pieziş către o uşă situată pe partea cealaltă a coridorului strălucitor.

Camera era mare şi plăcută, mobilată luxos. La capătul ei opus, pe o sofa verde, cu spatele la o fereastră enormă, şedea un om cărunt, cu înfăţişare plăcută. În dreapta lui, la un birou, stătea o tânără.

Craig nici nu o băgă în seamă. Cu ochii mari, el privi cum tânăra conducătoare a gărzii sale se apropie de bărbatul cărunt şi spune:

— Aşa cum aţi cerut, domnule preşedinte Dayles, vi l-am adus pe domnul Lesley Craig.

Numele a fost cel care, rostit atât de politicos, i-a confirmat identitatea celuilalt. Recunoscuse deja chipul ce apărea atât de des în fotografiile ziarelor, dar nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nu mai era loc de îndoială. Se afla în faţa lui Jefferson Dayles, Preşedintele Statelor Unite.

Furia i se potoli şi Craig privi către marele om. Observă că femeile care-l escortaseră au ieşit din cameră. Plecarea lor sublinia insolitul acestei întâlniri forţate.

Văzu că celălalt îl studiază de aproape. În afara ochilor care luceau ca nişte perle cenuşii, Preşedintele Dayles îşi arăta vârsta recunoscută, de cincizeci şi nouă. Fotografiile din ziare sugerau o faţă tinerească, neridată. Dar era clar, privindu-l de la această distanţă, că încordarea celei de-a doua campanii îşi arăta efectele asupra vitalităţii lui.

Oricum, aspectul preşedintelui era inconfundabil: puternic, impunător şi plăcut, cu severitatea siguranţei de sine. Când vorbea, vocea lui avea puterea şi rezonanţa care contribuiseră atât de mult la marele său succes. Rosti, cu un uşor zâmbet sardonic:

— Ce credeţi despre amazoanele mele?

Râsul răsună homeric în încăpere. Evident că nu aşteptase nici un răspuns, căci amuzamentul său încetă brusc şi continuă fără pauză:

— Un fenomen foarte curios, aceste femei. Şi, am impresia, un fenomen tipic american. O dată luat, medicamentul nu mai poate fi contracarat; şi consider o dovadă a fundamentalei pofte de aventură a fetelor americane faptul că

sunt câteva mii cele care au urmat acest tratament. Din nefericire, asta le-a adus într-o situaţie fără ieşire, le-a lăsat fără viitor. Femeile „neegalizate" le detestă, iar bărbaţii le consideră nişte ciudăţenii, ca să spun aşa. Existenţa lor a determinat cluburile feminine să se implice în campania prezidenţială. Dar individual, amazoanele au descoperit că nici un patron nu le angajează şi nici un bărbat nu se căsătoreşte cu ele.

Disperate, conducătoarele lor mi s-au adresat mie; şi chiar înainte ca situaţia să atingă o fază tragică, am aranjat o abilă campanie preliminară de publicitate şi le-am angajat *in corpore* pentru ceea ce este în general considerat un scop perfect legitim. Într-adevăr, aceste femei îşi cunosc binefăcătorul şi se consideră în mod special ca agenţii mei personali.

Jefferson Dayles făcu o pauză, apoi continuă politicos:

— Sper, domnule Craig, că aceasta va explica în oarecare măsură metoda ciudată prin care aţi fost adus în faţa mea. Domnişoara Kay Whiterwood — dădu el din cap spre tânăra de la birou — este mentorul lor.

Craig nu-şi lăsă privirea să-i urmeze gestul mâinii. Stătea în picioare ca o stană de piatră şi mintea îi era aproape la fel de încremenită. Ascultase fascinat scurta istorie a grupului de amazoane, cu un sentiment al irealului. Căci povestea nu explica nimic. Nu metodele sau amănuntele modului în care fusese adus aici contau. Ci de ce?

Observă ochii plăcuţi care zâmbeau către el amuzaţi. Jefferson Dayles spuse încet:

— Este posibil să doriţi să relataţi ziariştilor sau autorităţilor ceea ce vi s-a întâmplat. Kay, dă-i domnului Craig articolul pe care l-am pregătit pentru a preîntâmpina o asemenea eventualitate.

Tânăra se ridică de pe scaunul de la birou şi se apropie de Craig. Stând în picioare, părea mai în vârstă. Avea ochi albaştri şi o figură foarte dură, frumoasă. Îi înmână lui Craig o foaie dactilografiată. El citi:

Big Town — 9 iulie 1972 — Un incident supărător a survenit pe parcursul călătoriei Preşedintelui Jefferson Dayles, la venirea dinspre Midle City. O aparentă încercare de a izbi automobilul preşedintelui, din partea unui tânăr aflat la volanul unui automobil electric, a fost zădărnicită de acţiunea promptă a

gărzilor. Tânărul a fost reţinut şi adus ulterior la hotelul prezidenţial pentru anchetă. Explicaţiile sale au fost considerate satisfăcătoare. În consecinţă, la cererea preşedintelui Dayles nu s-a formulat nici o acuzaţie, iar el a fost pus în libertate.

După un moment, Craig şi-a permis un zâmbet trecător. Această ştire trucată era, desigur, fără replică. I-ar fi fost mai uşor, de exemplu, să călărească pe strada principală, trăgând cu pistolul, decât să se angajeze într-un duel jurnalistic cu Jefferson Dayles. Îşi imagină titlurile senzaţionale:

UN OBSCUR OM DE AFACERI ÎL ACUZĂ PE JEFFERSON DAYLES

Campanie de compromitere a preşedintelui.

Craig râse din nou, de data asta sardonic. Nu prea era loc de îndoială. Oricare ar fi fost motivul lui Jefferson Dayles pentru a-l răpi, acesta îşi pusese mintea la contribuţie. Oricare i-ar fi fost motivul! Ce *motiv* ar putea avea? Dădu din cap nedumerit. Nu se mai putea stăpâni. Privirea lui se fixă asupra ochilor cenuşii, pe jumătate amuzaţi, ai preşedintelui. Toate astea, se minună el, atâta efort cheltuit, o poveste atât de dezonorantă pregătită în mod deliberat, pentru ce?

Privindu-l pe celălalt i se păru că discuţia era pe cale să ajungă la subiect.

Bărbatul mai vârstnic îşi drese glasul şi spuse:

— Domnule Craig, puteţi să-mi spuneţi care sunt invenţiile importante puse la punct după cel de-al doilea război mondial?

Se opri. Craig îl aşteptă să continue. Dar tăcerea se prelungi şi preşedintele continuă să se uite la el cu răbdare. Craig fu uimit. Se părea că fusese o întrebare veritabilă, nu una retorică. Ridică din umeri şi spuse:

— Ei bine, n-au fost prea multe. Desigur, nu sunt la curent cu aceste lucruri, dar aş pune pe listă racheta ajunsă pe lună, nişte perfecţionări ale lămpilor radio şi... Se întrerupse brusc. Dar ia stai? Şi ce-i cu asta? Ce...

Vocea fermă a celuilalt se legase de una din frazele lui.

— N-au fost prea multe, spuneţi. Această afirmaţie, domnule Craig, este cel mai tragic comentariu care se poate imagina în legătură cu starea lumii noastre.

N-au-fost-prea-multe. Aţi menţionat rachetele. Omule, noi nu îndrăznim să spunem lumii că racheta, cu excepţia unor detalii minore, a fost pusă la punct în timpul războiului şi că ne-au trebuit treizeci de ani ca să rezolvăm aceste detalii minore.

Se aplecase înainte, în focul discuţiei. Acum se lăsă din nou pe spate cu un oftat.

— Domnule Craig, unii spun că motivul acestei incredibile stagnări a mintii omeneşti este rezultatul direct al societăţii apărute după al doilea război. Consider că, parţial, şi societatea este vinovată. O atmosferă morală viciată oboseşte mintea într-un fel curios, constant; greu de descris. Este ca şi cum creierul s-ar uza singur, luptând cu mediul intelectual care-l înconjoară.

Făcu o pauză şi se aşeză încruntându-se, ca şi cum căuta o descriere mai completă. Craig avu timp să se întrebe, uimit, de ce i se dădeau asemenea explicaţii amănunţite.

Şeful executivului privi în sus. Părea să nu-şi dea seama că se oprise. Continuă:

— Dar asta este doar o parte din explicaţie. Dumneavoastră aţi menţionat lămpile radio. Repetă pe un ton descurajat: Lămpile radio! Zâmbi obosit. Domnule Craig, una din diplomele mele este de inginer şi asta m-a făcut să fiu conştient de teribila problemă cu care se confruntă tehnologia modernă, problema imposibilităţii ca un singur om să înveţe tot ce trebuie ştiut într-o anumită ştiinţă.

Dar, ca să ne întoarcem la lămpile radio — nu este cunoscut, în general, că de câţiva ani, un număr de laboratoare faimoase au recepţionat semnale radio slabe, care se consideră că provin de pe Marte. Acum şase luni m-am hotărât să aflu de ce nu se face nici un progres în sensul amplificării acestor semnale. Am invitat trei dintre cei mai mari savanţi din domeniul radiofoniei pentru a-mi explica ce nu-i în regulă.

Unul dintre aceşti oameni proiectează lămpi, altul, circuite şi al treilea încearcă să obţină un produs final din componentele primilor doi. Problema este aceasta: lămpile sunt un obiect care poate fi studiat o viaţă întreagă. Proiectantul lor are doar o idee vagă în ce priveşte circuitele, deoarece şi acestea sunt de studiat toată viaţa. Cel cu circuitele trebuie să accepte ce lămpi are la îndemână, deoarece, având doar cunoştinţe teoretice despre ele, nu poate spune sau măcar imagina cum ar trebui să

fie o lampă pentru a îndeplini scopul pe care îl are el în cap. La aceşti trei oameni există cunoştinţele necesare pentru a construi radiouri noi şi uimitor de puternice. Dar ei eşuează mereu şi mereu. Ei nu-şi pot conexa cunoştinţele. Ei...

Probabil că observă expresia de pe chipul lui Craig. Se opri şi întrebă cu un zâmbet slab:

— Mă urmăriţi, domnule Craig?

Craig se înclină în faţa rictusului ironic al celuilalt. Lungul monolog îi dăduse timp să-şi adune gândurile. Spuse:

— Imaginea pe care o am în faţa ochilor este aceasta: un mic om de afaceri a fost ridicat de pe stradă şi adus în faţa preşedintelui Statelor Unite. Preşedintele s-a lansat imediat într-o prelegere despre lămpile radio. Domnule, nu înţeleg nimic! Ce doriţi de la mine?

Răspunsul veni încet:

— În primul rând, voiam să vă văd. În al doilea rând — Jefferson Dayles făcu o pauză, apoi continuă — care este grupa dumneavoastră sanguină, domnule Craig?

— De ce, eu... Craig se opri apoi privi la celălalt. Care este ce?

— Doresc o probă din sângele dumneavoastră, zise preşedintele. Se întoarse spre fată: Kay, recoltează proba, te rog. Sunt sigur că domnul Craig nu se va opune.

Craig nu se opuse. Lăsă să-i fie luată mâna, acul îi perforă degetul mare, provocându-i o senzaţie slabă de durere. Privi curios sângele roşu care se prelingea.

— Asta-i tot, rosti preşedintele. La revedere, domnule Craig. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Kay, cheam-o, te rog, pe Mabel ca să-l conducă pe domnul Craig înapoi la birou.

Se pare că Mabel era numele comandantei gărzii preşedintelui, căci ea intră în cameră, urmată de femeile înarmate. Într-un minut Craig a fost scos afară şi apoi în lift.

După plecarea lui Craig, marele om se aşeză cu un zâmbet împietrit pe chip. Se uită încă o dată la femeie, dar secretara privea în jos la biroul ei. Încet, Jefferson Dayles se întoarse şi privi la un paravan care se afla în colţul de lângă fereastra din spatele lui.

Spuse încet:

— În regulă, domnule Nypers, puteţi ieşi.

Nypers trebuie să fi aşteptat semnalul. Ieşi la iveală înainte ca Dayles să-şi sfârşească vorba şi merse sprinten către scaunul pe care i-l indicase preşedintele. Jefferson Dayles aştepta până ce degetele bătrânului se aşezară calm pe ornamentele metalice ale braţelor fotoliului, apoi spuse blând:

— Domnule Nypers, juraţi că ceea ce ne-aţi spus este adevărat?

— Fiecare cuvânt. Bătrânul vorbi apăsat. Lesley Craig, deşi nu are cunoştinţă despre aceasta, este din nou pe cale să intre în faza lui de „totipotenţă". Am venit la dumneavoastră fiindcă aveţi grupa lui sanguină, AB sau grupa IV, după clasificarea lui Jansky. Asta este grupa dumneavoastră de sânge, nu?

Jefferson Dayles nu răspunse. Impulsul lui fu să-şi închidă ochii, ca orbit de lumină. Dar lumina venea din mintea lui, nu de afară; iar el căpătase convingerea înfiorătoare că ar putea să-i ardă creierul dacă nu era atent. În cele din urmă, reuşi să se întoarcă spre Kay. Uşurat, văzu că ea ridicase privirea de pe detectorul de minciuni aflat pe birou. Detectorul era conectat la ornamentele metalice de pe braţele fotoliului pe care stătea Nypers. Când Preşedintele privi spre ea, Kay încuviinţă din cap, cât se poate de discret.

Jefferson Dayles îngheţă. Strălucirea ajunsese ca un foc alb; şi el trebuia să lupte, să şadă acolo rigid, încordându-şi mintea împotriva bucuriei de nedescris care îi ameninţa raţiunea. Îi veni dorinţa să se repeadă la biroul lui Kay, să privească la ecranul detectorului de minciuni şi să-l pună pe Nypers să-şi repete cuvintele. Dar alungă şi acest gând. Îşi dădu seama că Nypers vorbea din nou.

— Mai aveţi vreo întrebare, înainte să plec?

— Da. Vorbise Kay. Aş vrea să ştiu de ce faceţi aceasta?

Bătrânul ezită, apoi oftă.

— Nu sunt pregătit să răspund la asta. Motivele unui act de trădare nu sună întotdeauna bine când sunt rostite în public.

Ochii albaştri şi duri ai lui Kay sclipiră.

— Noi nu putem fi şocaţi, vă asigur.

Nypers ridică din umeri.

— Continuaţi cu întrebarea următoare, vă rog.

— Nu răspundeţi?

— Aţi primit răspunsul meu.

Urmă o tăcere. Jefferson Dayles o văzu pe Kay încercând să-i prindă privirea. El ignoră încercarea ei. Ciudat, dar nu simţea nici un interes faţă de acest aspect. Principalul fapt era verificat. Detectorul de minciuni demonstrase tot ceea ce era nevoie. Se întrebă dacă acesta era un lucru atât de important pentru el personal, încât îşi pierduse toată obiectivitatea în legătură cu restul. Ascultă în tăcere, pe când Kay spuse cu venin:

— Am putea să vă forţăm să răspundeţi, domnule Nypers.

Bătrânul se ridică încet în picioare. Dayles văzu că avea o expresie stranie întipărită pe chip.

— Nu crezi, spuse el, că situaţia politică a preşedintelui Dayles este destul de precară şi fără evoluţii dramatice?

— Ce vreţi să spuneţi?

Kay greşise punând întrebarea aceasta, îşi dădu seama Jefferson Dayles. Nypers zâmbi şi spuse cu blândeţe:

— Există oameni care susţin că, acum douăzeci şi cinci de ani, Statele Unite au suferit un dezastru moral în urma războiului mondial. Un preşedinte cu ambiţii dictatoriale concurat de o candidată de sex feminin poate fi sau nu o dovadă a acestui fapt. Zâmbetul i se adânci într-un rânjet. Adevărata dovadă o vor constitui alegerile viitoare. Câte urne de vot aţi decis să îndesaţi cu buletine false pentru a asigura realegerea preşedintelui Dayles? întrebă Nypers.

Preşedintele păli.

— Stai! vocea bătrânului se ridică brusc la ţipăt. Îţi cer să te abţii să mă ameninţi sau să mă torturezi şi să ai grijă de mine conform înţelegerii noastre. Cer asta deoarece am pregătit o relatare foarte interesantă a acestei chestiuni, care va ieşi la iveală dacă mi se întâmplă ceva.

Se înclină şi termină pe o voce mai liniştită:

— Îmi pare rău că trebuie să fiu atât de direct, dar este bine să clarificăm situaţia. Iar acum, dacă nu aveţi alte obiecţii, mă voi retrage.

De data aceasta, Jefferson Dayles îi îngădui lui Kay să-i prindă privirea. Încuviinţă din cap cu un zâmbet strâmb:

— Lasă-l să plece, Kay.

La uşă, Kay îl întrebă pe Nypers:

— Cum se comportă Craig, când e în această stare de totipotenţă?

— Starea lui variază, veni replica rece. Dar — şi Nypers îşi arătă dinţii strălucitori şi albi — nu m-aş afla aici dacă el ar fi periculos.

— Ceea ce nu spune nimic, zise Kay furioasă după ce uşa se închise în urma lui Nypers. Moşul trece sub tăcere informaţii vitale. Pun pariu că grupul care se află în spatele lui ştie că a venit aici. Aş merge până acolo încât aş spune că l-au trimis. Care-i jocul lor?

Ochii i se îngustară, în timp ce rămase tăcută, chibzuind. De câteva ori păru pe cale să vorbească, dar de fiecare dată îşi opri cuvintele printr-o manevră ciudată, parcă-şi comprima buzele.

Jefferson Dayles privi jocul emoţiilor pe chipul ei frământat, captivat în treacăt de această femeie care trăia totul atât de violent. În final, el clătină din cap; vocea îi era puternică atunci când rosti:

— Kay, nu contează! Nu vezi? Jocul lor, aşa cum spun, nu înseamnă nimic. Nimeni, nici un individ, nici un grup, nu poate să stea împotriva comandantului suprem al Armatei, Marinei şi Aviaţiei Statelor Unite. Trase adânc şi încet aer în piept. Kay, nu vezi că lumea ne aparţine?

CAPITOLUL 2

Craig şedea la masă într-un restaurant. Mâinile lui, ţinând furculiţa şi cuţitul sau o bucată de pâine sau o cană, se mişcau în sus şi în jos ca nişte extensii bine sincronizate, de robot, ale trupului. Mâncarea îi atingea buzele şi din când în când simţea un fior de plăcere datorită gustului.

Cele două evenimente ale dimineţii frământau gândurile lui Craig, luptându-se pe rând să-i câştige atenţia, apoi cedând fiecare în faţa celuilalt. Treptat, episodul cu Jefferson Dayles începu să-şi piardă din fascinaţie. Deoarece nu însemna nimic. Era ca un accident care i se întâmpla cuiva în timp ce traversa o stradă, neavând nici o legătură cu înlănţuirea normală a vieţii lui şi uitat repede după trecerea şocului şi durerii.

Restul, ceea ce se întâmplase cu patru ani în urmă, era altceva. Făcea încă parte din mintea şi trupul lui. Ţinea de el, nu putea fi neglijat sau ocolit prin presupunerea că cineva trebuie să fi înnebunit. Craig privi la ceas. Arăta unu fără zece. Dădu

desertul la o parte şi se ridică.

Avusese intenţia să se îndrepte spre casă pentru a obţine o lămurire, când incidentul cu Jefferson Dayles îl întrerupsese. Mai avea încă timp să meargă şi să o întrebe pe Anrella. Dar, mai întâi, înapoi la birou.

Se duse până la biroul de informaţii.

— Spune-i domnului Nypers, când vine, că mă întorc mai târziu ca de obicei.

Fata răspunse veselă:

— Domnul Nypers a spus că nu se va întoarce înainte de trei, domnule Craig.

— Foarte bine, atunci spune-i domnului Carson.

Mintea continuă să-i rămână pustie în timpul drumului spre casă. Abia când trecu cu automobilul electric printre porţile masive de oţel şi văzu casa, îşi dădu seama de încă ceva. Casa fusese acolo, de asemenea, cu patru ani în urmă.

Era o reşedinţă uimitor de scumpă, cu un bazin descoperit şi grădină decorativă pe care le obţinuse, conform memoriei sale, la un preţ de chilipir, nouăzeci de mii de dolari. Nu se gândise să se mire cum de adunase nouăzeci de mii de dolari ca să-i dea pe casă. Suma păruse cumva pe măsura posibilităţilor lui.

Reşedinţa se ridica de la nivelul solului. Arhitectul trebuie să fi fost un discipol înfocat al lui Frank Lloyd Wright, căci profilul casei se topea printre copaci şi peisaj. Se vedeau hornuri masive, aripi proeminente care se uneau armonios cu structura centrală şi o abundenţă de ferestre batante.

Anrella avusese grijă întotdeauna de extrasele din contul lor bancar comun. Acest aranjament îl eliberase, putând astfel să-şi dedice timpul liber plăcerii de a citi, câte unei partide ocazionale de golf, excursiilor la pescuit şi la vânătoare, aerodromului particular cu avionul său propulsat electric. Şi, desigur, îi lăsa timp pentru serviciu. Dar nu reuşea să-i furnizeze vreo idee despre situaţia lui financiară reală.

Din nou, şi de data aceasta mai pregnant, realiză cât de ciudat era că nu se îngrijorase niciodată şi nici nu se mirase în legătură cu acest aranjament. Parcă maşina şi intră în casă, gândind: „Sunt un om de afaceri prosper şi perfect normal, care s-a poticnit de ceva care nu se prea potriveşte. Sunt sănătos. Nu am nimic concret de câştigat sau de pierdut prin vreo anchetă.

Viata mea se află înainte, nu în urmă".

Îşi spuse singur că nu ar conta dacă ar afla vreodată ceva sau nu. Trecutul nu contează. Putea să-şi trăiască restul vieţii cu ceva abia puţin mai mult decât o tresărire de curiozitate — unde dracu' dispăruse Nickson? Cu pălăria în mână, stătea în picioare, în marele hol de la intrare, aşteptând ca valetul să reacţioneze prin prezenţă la sunetul uşii deschise. Dar nu veni nimeni. Tăcerea învăluia marea casă. Apăsă nişte butoane, dar nu răspunse nimeni. Craig îşi aruncă pălăria pe un scaun din hol, privi în salonul pustiu şi apoi se îndreptă hotărât spre bucătărie.

— Sybil, vreau... începu el iritat.

Se opri. Reverberaţiile vocii lui se întoarseră din nou la el, reflectate de bucătăria goală. Nici în cameră nu se vedea vreun semn al prezenţei bucătăresei şi a celor două fete drăguţe care o ajutau. Câteva minute mai târziu, Craig urcă pe scara principală, când îi ajunse la urechi un murmur de voci.

Sunetul venea din salonul de la etaj. Pusese deja mâna pe clanţă, când tăcerea dinăuntru fu întreruptă de vocea clară a Anrellei, care spunea:

— Efectiv, discuţia nu are sens. Timpul pentru schimbare a venit şi este prea târziu să ne modificăm planurile. Obiecţiile trebuiau să fi fost făcute la întâlnirea noastră precedentă deoarece... spuneţi-le ce aţi făcut azi dimineaţă, domnule Nypers.

Nypers! Şocul aproape că îl arse pe Craig, răspândindu-i-se de-a lungul nervilor. Vocea bătrânului se auzi apoi, confirmând:

— Am făcut tot ce am fost însărcinat la ultima întâlnire să fac. Să-l tulbur pe Craig a fost destul de simplu, dar interviul cu preşedintele Dayles a implicat, aşa cum am presupus, o exprimare atentă a răspunsurilor pentru a contracara un detector de minciuni. Cred că am reuşit, deşi nu mă îndoiesc că ei sunt suspicioşi faţă de noi toţi.

Îmi pare rău că n-am ştiut că vor exista obiecţii. Dar cred sincer că o amânare n-ar fi fost înţeleaptă. Momentul pentru a-l informa pe preşedinte era când el se afla aici, la faţa locului, cu posibilitatea de a-l aduce pe domnul Craig în faţa lui.

Urmă o pauză, apoi cineva spuse:

— Dacă-i făcut, e făcut.

Apoi se auzi o bălmăjeală de voci, o discuţie din care

răzbăteau clar numai cuvinte răzleţe:

— Marea lui fază... şansa finală... necesar să-l supunem la presiuni covârşitoare... să-şi găsească calea de ieşire... fără limită...

Deşi cuvintele nu aveau un sens determinat, Craig recunoscu unele dintre voci: Peter Yerd, unul dintre clienţii milionari ai firmei Nesbitt, Nesbitt însuşi, un multimilionar pe nume Shore, Jim Gregory mecanicul, Sybil bucătăreasa şi...

Mai târziu Craig se blestemă că a plecat în acel moment. Dar nu se putea stăpâni. Îl apucase frica, o perdea de întuneric care-l orbea, frica de a fi descoperit acolo, atunci, înainte de a fi putut cugeta la ce auzise. Se furişă în jos pe scări ca o fantomă, îşi înhăţă pălăria. Când ieşi afară, observă pentru prima oară cele câteva maşini parcate mai departe, lângă casă. Fusese prea preocupat de sine pentru a le observa, când intrase.

Automobilul electric porni cu un bâzâit slab — slavă Domnului că salonul de la etaj era în partea opusă — şi după câteva minute îşi conducea maşina pe sub porţile metalice şi de-a lungul vechiului drum de ţară către autostrada spre oraş. Avea convingerea fermă că urma o după-amiază cu gânduri agitate.

În realitate, după cum se vădi, a fost prea ocupat pentru a se gândi mult. Şi în timpul momentelor mai relaxate, mintea continua să-i rămână goală.

Pentru prima dată în ultimii ani, şi-ar fi dorit un somn de după-amiază.

În seara aceea, paznicul de la parcarea clădirii i-a spus:

— A venit un mecanic, pe nume Gregory, să lucreze la maşina dumneavoastră, domnule Craig. Sper că n-am greşit lăsându-l să o verifice.

— O, da, da, răspunse Craig absent.

Continuă să meargă şi se sui în maşină. Pe când pornea, mintea i se eliberă de noianul de gânduri care o invadaseră şi se concentră asupra spuselor paznicului. După câteva momente, tot nu avea încă de ce să se mire în legătură cu ele. Dacă Jim Gregory decisese că maşina trebuia revizuită, atunci aşa era.

Clic! făcu maşina cincisprezece minute mai târziu. Zumzetul gros şi continuu al motorului îşi schimbă tonul; maşina încetini şi se opri. Craig se încruntă la tabloul de bord. Apoi acţionă comutatorul principal. Era cuplat. Apăsă din nou pe

acceleraţie. Nici un răspuns. Craig dădu din cap. Era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva. Şi încă după ce Gregory verificase motorul.

Se gândi la asta puţin mai atent şi, încet, fu cuprins de un fior. Se aşeză apoi, amintindu-şi că Gregory era unul dintre ei. Faptul că maşina se stricase acolo nu era un accident.

Crispat, Craig se uită în jur. Părăsise autostrada de zece minute şi se afla acum în valea umbrită de copaci din spatele dealului One-mile. Periferia oraşului rămăsese la vreo opt mile în urma lui, oraşul însuşi nemaifiind vizibil. Se afla la aproximativ cinci mile de casă şi cam la o milă de cea mai apropiată gospodărie.

Asta trebuia să fi fost făcută cu un scop. Probabil că se aşteptau ca el să facă ceva. Se dădu jos, în drum, şi apoi aşteptă indecis. Nu ştia nimic despre motoarele electrice şi nici despre alt fel de motoare. Se încruntă şi ridică şovăitor capota. Apoi studie nedumerit forma lungă, îngustă, aerodinamică ce se afla dedesubt.

Nu existau cabluri vizibile şi nici motor electric, doar tubul din metal cenuşiu de vreo patruzeci şi cinci de centimetri în diametru. Craig întinse mâna nervos şi atinse metalul. Instantaneu îşi smuci mâna înapoi, dar şi-o forţă din nou să se lase în jos, atinse metalul, şi mai rapid, de data aceasta. Şi nu era nici un dubiu. Metalul era rece, *rece.* Nefiresc, rece ca gheaţa. Un rece îngheţat, de moarte.

Craig lăsă capota jos şi stătu acolo pe drumul liniştit, stătu foarte ţeapăn şi foarte încordat. Dar numai după o lungă pauză înţelese adevărul.

Nypers îi făcuse prima aluzie că ceva nu era în regulă. Ăsta era probabil al doilea avertisment.

Desigur, în realitate, el îi auzise deja şi ghicise. Dar ei nu ştiau asta. Ani de zile crezuse că maşina lui avea un motor electric care o acţiona; şi acum ei voiseră să-l facă să afle că motorul nu era deloc electric. În locul lui, sub capotă, era...

Ce?

Gregory îl culese de la fermă, cam la cincisprezece minute după ce Craig îi telefonă. Era un tânăr masiv, bine clădit, cu o figură placidă. Spuse degajat:

— Puteam să jur că este ceva în neregulă la maşina asta, dimineaţă, când aţi plecat, domnule Craig. M-am repezit în oraş

special ca să arunc o privire, dar n-am putut descoperi nimic. Cred că trebuie să desfac rotorul.

Craig mormăi ceva în sensul că lasă totul în seama lui Jim. Pe durata drumului păstră tăcerea. Era tăcut, şocat şi nesigur. Era una să gândească, aşa cum făcuse mai devreme, că Jim era un membru al bandei şi altceva era să-l vadă conducând maşina şi să-l asculte minţind voios. Să-l privească în faţă şi să-l asculte minţind.

Amărăciunea i se stinse treptat în faţa unui gând pe care-l îngropase în mod deliberat, în profunzime, dar care acum revenea implacabil la suprafaţă. Motorul nu se potrivea în toată povestea. Nu avea mai mult înţeles ca acţiunea lui Jefferson Dayles de a-l răpi.

Craig se pomeni ascultând încordat bâzâitul motorului. Întotdeauna considerase de la sine înţeles că vibraţiile uşoare erau ale unui motor electric. Sunetul era similar. Dar acum îi părea dintr-o dată că zgomotul era mai înfundat. Putea fi aer comprimat? Dar atunci de ce îl minţiseră? El, care nu ştia nimic despre nici una din forţele motrice, ar fi acceptat explicaţia unui motor cu aer comprimat cu aceeaşi credulitate cu care primise afirmaţia că motorul era electric.

Altceva ar fi fost dacă motorul ar fi fost ceva formidabil. Dar nu era. Punea în mişcare un avion la o viteză de croazieră de nouăzeci şi cinci de mile pe oră şi un automobil la o viteză maximă de optzeci. Cel puţin, asta era, conform vitezometrului. Nu-i verificase niciodată posibilităţile. Craig gemu în sinea sa. Partea cea mai proastă în toată treaba era: cum trebuia el să reacţioneze? Dintr-un motiv sau altul, ei nu se aşteptaseră ca el să fie atât de agitat încât să vină acasă la prânz. Prin urmare, el aflase acum mai mult decât îşi dădeau ei seama. În asemenea circumstanţă era greu să-şi dea seama cum şi ce să vorbească, chiar şi cu Anrella.

Să se poarte îndrăzneţ? Prudent? Să ceară explicaţii? Să fie secretos? Era o problemă.

Sărutul Anrellei a fost lung şi prelungit. Gura ei era fierbinte, gesturile aprinse. Degetele ei îi atingeau obrajii într-un gest de mângâiere, pe când îl eliberă şi se retrase în acelaşi timp din îmbrăţişarea lui posesivă. O clipă îi veni greu să-şi amintească faptul că o auzise spunând pe o voce sonoră, hotărâtă, ceea ce spusese celor adunaţi în salon, la amiază.

Anrella privi la el şi spuse:

— Arăţi obosit, dragă. Du-te în salon să te întinzi. Îmi pare rău că ai avut necazuri cu maşina. Trebuie să discut serios cu Gregory.

El o privi de pe sofa cu ochi admirativi. Şi fu şocat să-şi dea seama că ea arată perfect capabilă să discute serios cu Gregory, sau cu oricine altcineva, de fapt. Era plăcută ochilor, nevasta asta a lui; şi nu arăta crudă. Arăta doar matură. Teribil de matură pentru cineva atât de tânăr din punct de vedere fizic.

Era genul de maturitate la care te-ai fi aşteptat de la o matroană de cincizeci de ani. Tinerele femei erau de obicei foarte atente la modul cum îşi exercitau autoritatea. Cameristele, grădinarii, funcţionarii — bărbaţi sau femei — de obicei lăsau slujba dacă o femeie de treizeci de ani era prea autoritară.

Cumva, Anrella se descurca. Nimeni din personalul ei nu avusese vreun motiv să plece. Adică să plece definitiv. Îşi luau pur şi simplu lungi vacanţe şi deodată apăreau din nou, arătând bronzaţi şi sănătoşi, ca şi cum ar fi fost la Palm Beach sau Miami sau altundeva.

Craig se opri asupra acestei idei stupide:

Ar fi putut ei să meargă la Palm Beach?

Se scutură nerăbdător, iar ochii aproape închişi i se deschiseră puţin. O privi pe Anrella care şedea într-un fotoliu din apropiere şi se uita la ziarul de seară adus de el.

Palm Beach era puţin probabil, desigur. Dar unde se duceau? Era un lucru care merita cercetat. Şi mai erau şi alte lucruri. De exemplu, care erau salariile pe care le plătea Anrella?

În scenariul care includea milionari ca Yerd dar şi pe Sybil, bucătăreasa, şi pe Gregory, era mai bine să adune câteva date înainte de a pomeni ceva. Nu ştia destul. Nu ştia!

Se uită la Anrella cu ochii mijiţi. Ce subţire era, ce frumos îmbrăcată. La fel era şi mintea ei, bine înzestrată, cu reacţii rapide şi având o logică curioasă, severă dar totuşi profund umană şi omenoasă.

Orice s-ar fi întâmplat, el trebuia să o ştie în siguranţă.

Măcar dacă ar fi avut curajul să o întrebe. Dar nu! — Cu hotărâre, deşi imperceptibil, Craig îşi scutură capul. Nu acum. Aşteaptă! Va fi timp destul după ce va avea o bază de informaţii

mai solide. Ea a ajuns cumva să fie implicată într-o organizaţie puternică, iar simpla dorinţă de a o ajuta nu va fi niciodată suficientă. Mai ales dorinţa unui om care nu are nici cea mai vagă idee corectă despre propriul său trecut.

Nu avea voie să uite niciodată că teribilul gol din mintea lui trebuia pus pe primul loc. Oricât de uimitoare ar fi fost celelalte descoperiri ale sale, ele nu erau la fel de importante ca falsul trecut care fusese imprimat în creierul lui. Trebuia să trăiască după mintea lui. Şi cât timp aceasta îi era parţial goală, viaţa lui era o cochilie seacă.

Ei ştiau desigur, că el ştie ceva. Lasă să ştie. Lasă să se întrebe cum suportă el asta, ce face şi ce gândeşte. Dacă nu va arăta nici un semn, ei vor începe să fie nedumeriţi, şi se vor întreba dacă el nu a observat semnele lor. Atunci vor veni inevitabile alte acţiuni din partea lor. Făcând pe prostul, dar nu prea tare, ar putea ajunge la un moment în care să ştie cum să acţioneze. De exemplu punctul în care ar şti exact ce rol avea Jefferson Dayles în acest tablou.

Cumva, toate acestea se legau.

Nu era vorba de frică; Jefferson Dayles ştia asta. Însă trebuia, pentru liniştea nervilor şi a conştiinţei sale, *trebuia* să-l ştie pe Craig în siguranţă.

Acest consiliu de război nu avea alt scop. Dar, pentru un timp, Jefferson Dayles amâna orice hotărâre. Le sublinie femeilor, aşa cum făcuse în întâlnirea precedentă, că şansele lui de a fi reales se micşorau de la o zi la alta. Pe când privea la micul grup de feţe dure, strălucitoare, alarmate, simţi din nou relaţia strâns ţesută dintre el şi aceste conducătoare ale femeilor americane egalizate.

Ele erau ale lui, trup şi suflet, aproape ca nişte bunuri personale sau prelungiri fizice ale sale — armata lui particulară într-o lume în care, de la Hitler încoace, au existat prejudecăţi puternice contra oricărui om politic care strângea în jurul său o asemenea forţă. Dar nimeni nu bănuia cât de complet erau ele sub stăpânirea lui. Nici măcar oponenţii lui politici care, după sondaje atente, au declarat cu acreală — chiar prin intermediul doamnei Janet Wake — că, desigur, ele nu vor tolera femei egalizate în serviciul guvernului, „dacă ea va fi aleasă preşedinte".

Discursul lui către ele era acum un preludiu, o dezvoltare a temei principale: Craig. El spuse:

— Trăim într-o epocă ciudată, o epocă în care oamenii sar încolo şi încoace fără să se gândească. Chiar acum, ei se află în spasmele unei dorinţe extatice de a oferi femeilor egalitate, alegând-o pe Janet Wake în calitate de primă femeie preşedinte. Este o hotărâre iraţională, deoarece este în contradicţie fundamentală cu realitatea. Dacă femeile ar fi pregătite, in corpore, să ia medicamentul egalizator, iar bărbaţii ar putea trece peste repulsia lor instinctivă pentru femeile care au luat acest medicament, problema ar putea fi rezolvată.

Dar aşa cum voi, femeile egalizate, ştiţi din experienţă personală, femeile sunt cele mai rele duşmane ale voastre, iar bărbaţii nu vor să aibă nimic de-a face cu voi. Dacă femeile normale vor începe să guverneze această ţară după un succes în alegeri, vor exista haos şi tulburări, imense răbufniri ale sentimentelor, ranchiună fără precedent...

Preşedintele credea fiecare cuvânt din cele spuse. Oricât ar fi fost aceasta doar o introducere, esenţa convingerilor sale îi răzbătea din voce.

Subtil, îşi schimbă direcţia argumentării, conştient că până şi aceste femei ostracizate trebuiau tratate corect, pentru a le face să uite că ele însele erau femei şi că, în condiţii normale, ar fi fost susţinătoare zgomotoase ale unei femei preşedinte.

— Masa populaţiei, cu dragostea ei pentru sloganuri simple, ignoră aproape complet faptul că singurul motiv pentru care democraţia este bună este pentru că asigură posibilităţile de a elimina guvernările proaste sau tiranice. Democraţia îngăduie poporului să înlăture din funcţie pe cel mai neruşinat dintre două sau mai multe grupuri care luptă pentru putere, exercitând astfel un efect de inhibiţie asupra poftelor lor.

În realitate, ceea ce crează democraţia, este o dictatură benefică, temporară. Administraţia, cu puterile ei speciale, este virtual o legislatură în sine, în timpul mandatului ei. Pericolul imensul şi mortalul pericol, acolo unde dictatura nu este în mod legal temporară, a fost că, mai devreme sau mai târziu, dictatorul cel bun a murit şi a fost urmat de un tiran sângeros şi imbecil, cu planuri de război şi măreţie personală. Eu voi fi un dictator benefic, nemuritor...

Dayles credea, de asemenea, partea referitoare la benefic.

De ani şi ani fusese, în ciuda tuturor prietenilor şi colegilor lui, singur în lume. Făcuse în 1944 greşeala de a-i lua pe Alice şi pe băieţi la Londra; iar o bombă îi ştersese din viaţa lui. Acum, abia îşi mai amintea de toate acestea. Îi era greu acum să se gândească ca la o făptură reală la tânăra care fusese soţia lui. De aproape treizeci de ani privise formele schimbătoare ale unei lumi profund schilodite, privise ştiinţa poticnindu-se orbeşte în loc, oprită de moartea bietelor, nenorocitelor făpturi umane care abia învăţaseră atât de multe şi se scufundau apoi în mormânt, luând cu sine şi cunoştinţele lor.

Sângele lui Lesley Craig, repartizat cum trebuie, ar fi rezolvat toate acestea. Ştia ce trebuie făcut, ce putea fi făcut. Uneori, admitea crispat că puterea este dulce în sine însăşi, iar viaţa, preţioasă. Dar, de cele mai multe ori, se simţea dezinteresat.

Spuse:

— Referitor la necesitatea de a truca urnele de vot la o asemenea scară, am ajuns la concluzia că numai siguranţa succesului ar justifica totul. Trebuie să ne folosim de Craig acum, nu aşa cum planificasem iniţial, după alegeri. Este riscant, va fi un pericol direct pentru noi toţi.

Descoperirea ar compromite şansele mele de realegere şi ar pune capăt speranţelor noastre. Totuşi, problema nu poate fi evitată.

Un dictator trebuie să-i convingă pe cetăţenii ţării pe care o conduce că el este minunat, unic, supranatural. Ce minune poate fi mai mare decât că, la sfârşitul celei de-a doua legislaturi în care am ocupat scaunul de Preşedinte, Mâna lui Dumnezeu pare să se întindă şi să şteargă treizeci de ani din vârsta mea? Asta ar fi perceput ca o binecuvântare cerească în sine şi va trezi o fervoare religioasă care va mătura ţara, va sări peste ocean şi va triumfa în întreaga lume. Dacă plănuim totul bine, voi fi acceptat în mod automat ca preşedinte permanent al Statelor Unite.

Dar trebuie să avem omul care să facă totul posibil. Chiar dacă mai sunt luni de zile până la alegeri, trebuie să-l avem pe Craig. Vreau să se facă aranjamentele pentru capturarea lui în termen de o lună.

Apoi, chiar înainte de culcare, vorbi scurt, între patru ochi, cu Kay:

— Le-ai spus ce te-am rugat eu?

Ea încuviinţă puţin cam ţeapăn:

— Nu cred că au prea mari speranţe. Ei îşi dau seama foarte bine că Lesley Craig poate, în decursul unei perioade de treizeci de ani, să întinerească vreo trei sute de persoane. Dar nu prea cred că, indiferent de cantitatea de efort ştiinţific depusă, vor putea profita şi cei care nu au aceeaşi grupă sanguină cu el.

Jefferson Dayles ezită, apoi:

— Presupunând că s-ar putea face, personal ce crezi?

— Nu este nimic de crezut, veni replica dură. Eu nu am grupa lui sau a dumneavoastră, indiferent dacă i se spune AB, Mossl sau Jansky IV şi asta-i totul. De altfel...

— Da, zise el încet.

— Eu am doar treizeci şi patru de ani. Când voi fi mai în vârstă, poate că voi începe să-mi blestem soarta. Nu mă gândesc prea des la asta.

Urmă o tăcere, apoi:

— Noapte bună, Kay.

— Noapte bună.

CAPITOLUL 3

Zilele îşi urmau cursul rapid, iar viaţa mergea înainte.

În fiecare dimineaţă, în afară de duminică, Craig se suia în vehiculul lui — neelectric — şi pornea la lucru. În fiecare zi, în afară de duminica şi de sâmbăta (când pleca la ora unu) se întorcea seara în casa cea mare din spatele gardului metalic.

Trebuia să facă un adevărat efort pentru a nu-şi modifica orarul sau traseul. În special traseul. Cu cât se gândea la felul cum i se stricase maşina pe drumul acela singuratic de ţară, în desişul aflat la o milă de cea mai apropiată fermă, cu atât i se părea mai ispititoare autostrada care trecea prin Alcina. Dar nu-i convenea să-şi schimbe drumul. S-ar fi observat. Ei ar fi înţeles atunci că văzuse motorul.

Craig aşteptă încordat reacţia lor la lipsa lui de reacţie. Dar nu se întâmplă nimic.

În a şaptea dimineaţă, sosi scrisoarea care conţinea certificatul lui de naştere. Craig îl citi cu satisfacţie şi, recunoscu cinstit faţă de el însuşi, cu uşurare.

Scria chiar, negru pe alb: *"Lesley Somers Craig. Născut: 1 Iunie 1922, oraşul Daren, ţinutul Goose Lake. Tatăl: John Laidlaw Craig. Mama: Grace Rosemary Somer s..."*

Se născuse. Memoria nu-i jucase feste. Lumea nu era complet cu capul în jos. Există un gol în memoria lui, dar nu un abis. Poziţia lui fusese ca cea a cuiva care se balansează într-un picior pe marginea unei prăpăstii fără fund. Acum era ca a unui om care stă cu picioarele larg desfăcute, încălecând un şanţ îngust, totuşi adânc. Era adevărat că şanţul trebuie umplut dar, chiar dacă nu era, el ar fi putut merge mai departe, fără acea senzaţie oribilă de clătinare în întuneric de-a lungul marginii unei prăpăstii.

O ameţeală puternică îl cuprinse pe Craig, pe când şedea acolo, reflectând. Se clătină, îşi reveni, apoi se lăsă greu în fotoliu.

Gândi cu mirare: „Ei, sunt pe cale să leşin". Greaţa îi dispăru. Atent, Craig se ridică în picioare şi-şi umplu un pahar cu apă. Aşezându-se din nou, îşi ridică paharul la buze şi văzu că mâna îi tremura. Rămase uluit. Îşi dădu seama cu seriozitate că lăsase într-adevăr ca situaţia să-l afecteze. Slavă Domnului, partea cea mai rea din punct de vedere personal trecuse; nu trecuse de tot, e adevărat. Dar cel puţin îşi clarificase originea. Imediat ce va sosi fişa militară, va fi bine edificat până la vârsta de douăzeci şi patru de ani. Era o bază destul de solidă, dacă te gândeai. Şi cum viaţa lui conştienta reîncepuse la vârsta de patruzeci şi şase, asta lăsa exact douăzeci şi doi de ani de clarificat.

Marea încredere i se stinse. Craig se chirci în scaun. Douăzeci şi doi de ani! Adevărata lui viaţă. Perioada de creştere nu conta. Aceea era etapa animalică, un lung timp de individualizare, preliminară marelui eveniment.

Douăzeci şi doi de ani! O, Doamne!...

Dosarul lui militar îi sosi în după-amiaza celei de-a noua zile. Era un formular tipizat, pe care răspunsurile fuseseră dactilografiate în spaţiile libere prevăzute.

Scria numele lui, vârsta... regimentul... ocupaţia înainte de război — „Funcţionar". Bine, totul se potrivea. Scria şi numele rudei celei mai apropiate. Răni sau leziuni grave: „Amputarea piciorului drept, necesară datorită rănirii în accidentul unui avion de luptă." Craig rămase cu ochii aţintiţi pe hîrtie. Totuşi avea

încă piciorul drept, gândi el, încremenit într-o solemnitate de bufniţă.

Această gravitate se nărui ca un baraj sfărâmat de bombe; şi, din nou, privi la formularul nemişcat. În cele din urmă gândi: trebuie să fie o greşeală. Vreun nerod de sus din biroul de evidenţă a bătut o informaţie greşită. Şi, în timp ce pe de o parte creierul lui construia acest argument, pe de cealaltă parte accepta totul, accepta şi ştia că nu este nici o greşeală, că nu este nimic în neregulă în fişa lui. Neregula, greşeala nu era acolo, în vreun departament guvernamental. Era aici, în el. Ar fi trebuit să ştie chiar din momentul când încercase să se convingă că el, cu trupul lui de treizeci şi patru de ani, avea cincizeci. El ştiuse. Şi asta se afla acolo, în creierul lui, ca ceva anormal luptându-se împotriva celei mai mari forţe ale eului uman: voinţa de a avea o identitate sigură. Nu se mai putea păcăli singur. Nu era şi nu fusese niciodată Lesley Craig.

În consecinţă, venise timpul să se confrunte cu cei care ştiau cine este el. Oricare ar fi fost scopul lor pentru a-i imprima convingerea că era Lesley Craig, trebuia silit acum să iasă la iveală.

Ceasul lui arăta ora patru, atunci când intră pe porţile de şapte metri înălţime şi îşi conduse maşina de-a lungul aleii mărginită de copaci. Îşi băgă maşina în garaj. Gregory se afla acolo. Spuse:

— Aţi venit devreme, domnule Craig.

— Mda! răspunse Craig.

Ieşi prin uşa laterală şi porni de-a lungul drumului care dădea spre uşile terasei. Era, gândea el, la fel de calm ca de obicei. Nu exista nici un motiv să fie altfel. Ştia exact ce urma să spună şi ce nu. Nici o chestiune secundară. Doar propria lui problemă, descoperirea golului din memorie şi faptul că nu era Lesley Craig. Restul, ciudatul rest, nu conta acum. Putea să se ocupe de asta mai târziu. Acum era doar el însuşi.

Anrella aranja nişte flori în salon. Se întoarse şi spuse senină:

— Ei bine, Les, ai venit devreme.

În ciuda calmului lui, trebuie să i se fi văzut ceva pe chip. Sau poate — mai degrabă — cu cunoştinţele ei, ea ştia ce avea să urmeze.

— Les, întrebă ea scurt, ce te frământă?

Craig simţi o amărăciune scurtă, neaşteptată, în urma felului ei de a proceda. Apoi rosti:

— Stai jos, Anrella. Am ceva să-ţi spun.

Începu cu remarca întâmplătoare a lui Nypers. Omise orice aluzie la faptul că el ştia că remarca nu fusese întâmplătoare, ci deliberată. Nu se referi la întoarcerea lui acasă la ora prânzului în acea primă zi şi la ceea ce auzise. Concis şi clar, îşi descrise doar descoperirile făcute cu propria sa minte.

Când termină, Anrella îi spuse:

— O, bietul de tine. O, Les, îmi pare rău că ai descoperit asta.

Craig o văzu că plânge. Lacrimile îi străluceau ca nişte pietre scumpe, apoi se scurgeau pe obraji, pătând şi umezind pudra. Ochii ei rămăseseră mari, strălucitori şi înlăcrimaţi.

— Este foarte simplu, Les. Ai avut o cădere nervoasă, una foarte grea, care a implicat pierderea memoriei. Iar eul tău, cel de acum, este o personalitate construită, construită cu strădanie. Nu trebuie să încerci să o sfâşii. Las-o aşa, Les. Uită ce ai descoperit. Lasă lucrurile aşa cum sunt, pentru binele meu şi al tău.

— Dar, uite că... începu Craig. Lăsă propoziţia în aer. Căci putea fi aşa.

Se aşeză ţeapăn, privind la Anrella, fascinat de explicaţie. Lămurea lucrurile, până la un punct. Mintea lui trebuie să fi fost împrăştiată ca scânteile sărite dintr-o bucată de metal. Avusese atunci nevoie să fie remodelată într-un întreg coerent. Pentru un moment, Craig a avut o imagine a ceea ce trebuie să fi fost mintea lui; ceva amorf, şovăielnic, o lume cu imagini neclare, un univers vast şi fără contur, de jumătăţi de amintiri, trăsături de caracter prost îmbinate, o monstruozitate incredibilă, pestriţă şi conflictuală a unui semicreier.

Nu era o imagine plăcută de reţinut, dar ea puse stăpânire pe el. Neplăcerea de a nu cunoaşte, gândi el, nesiguranţa teribilă, tot mai mare, asta îl enervase pe tot parcursul săptămânii trecute. Acum ştia. Totul se redusese la o schemă simplă. Trebuia să mai lămurească câteva lucruri, să-şi limpezească mintea de întrebările care o tulburaseră şi apoi să uite cu totul întreaga problemă.

Ştia că va fi în stare să uite. Făcuseră bine acei doctori mari care îi reconstruiseră spiritul. Simţea înăuntrul lui puterea,

puterea fără margini a unei minţi sănătoase care era conştientă de starea ei de sănătate. Da, lucraseră bine.

Senzaţia de uşurare îi slăbi. Se scutură. Un moment! Ce e cu... şi cu... şi... Craig se lăsă pe spate, râzând în sinea lui, fără bucurie, de el însuşi. Aproape că îl îmbrobodise. Dar nu chiar.

O privi lung pe Anrella, cu ochi duri, strălucitori, reflectând. Probabil că nu era prima femeie care-şi minţise soţul fără să clipească.

Constatarea asta nu făcea realitatea mai uşor de acceptat.

Ea nu se uita la el. Îşi scosese batista şi-şi ştergea ochii. În cele din urmă, puse batista la o parte şi Craig văzu că era momentul să spună ceva, ceva care să nu-i trădeze neîncrederea, ci care să ducă mai departe farsa.

Dacă era atent, putea obţine ceva informaţii valoroase.

Totuşi, în momentul când vorbi, îşi dădu seama că firul înverşunat al gândurilor lui era greu de ascuns. Vocea îi era dură, aproape răguşită, când rosti:

— Dar eu nu sunt Lesley Craig. Lesley Craig este un om de cincizeci de ani care şi-a pierdut un picior în 1944.

Ea păru să nu observe tonul încordat, nefiresc al vocii lui.

— O, Les, prostuţule, spuse ea. Nu înţelegi? Eşti un caz medical celebru. Ai fost găsit rătăcind pe marginea unui drum, fără memorie, fără să ai habar cine eşti. Ai fost luat în primire de doctorii unei fundaţii înstărite şi ţi s-a dat identitatea unui pacient care-şi donase toată averea acelei fundaţii. Motivul pentru care ţi-au dat identitatea unui om mai în vârstă a fost că voiau să te simţi mai în vârstă, mai responsabil, să te simţi cineva.

Eu am fost infirmiera ta şi m-am îndrăgostit de tine. Câţiva oameni avuţi, sprijinitori ai fundaţiei, au fost interesaţi de cazul tău şi unul din ei, domnul Nesbitt, a acceptat să-ţi dea actualul loc de muncă. Acum, te rog, nu mai pune întrebări. Deja ţi-am spus prea mult. De fapt, zise ea ridicându-se, nu-ţi voi mai spune nimic până nu voi vorbi cu doctorul Bovard.

Craig o privi curios cum se ducea spre cămin. Ea rămase acolo, cu capul aplecat, sprijinindu-se de unul din ornamentele ieşite în relief.

Era tulburător că o putea judeca cu atâta răceală. Dar şi mai uimitor era că nici măcar nu se ostenea să-i analizeze povestea.

Era o versiune plauzibilă. Trebuia să admită asta. Explica realmente o mulţime de amănunte pe care ei nu ştiau că el le cunoaşte, ca de pildă faptul că oameni bogaţi, ca Peter Yerd şi John Nesbitt, se aflau în spatele problemei lui.

Nici măcar, hotărî Craig, nu putea spune că Anrella juca prost. Plânsese la momentul potrivit, vocea ei avusese toate inflexiunile corespunzătoare, iar momentul sculării în picioare şi mersul descumpănit au fost o treabă frumos sincronizată.

Cu toate acestea, nu o credea. Cinstit, categoric, definitiv, nu credea nici una din vorbele ei. I-ar fi fost greu să definească exact motivele neîncrederii lui. Poate din cauză că auzise că erau amestecaţi în ceva legat de Jefferson Dayles.

Craig se strâmbă neajutorat; Jefferson Dayles. Era ca o perspectivă fără sens asupra unei configuraţii care tindea către complexitatea unui obiect cu patru dimensiuni. Fără îndoială, povestea era departe de a fi întreagă. Dacă ceea ce spusese ea era adevărat, de ce voiseră ca el să afle? Exact metoda calculată să-l facă să-şi piardă minţile.

Craig simţi că faţa lui îşi schimbă culoarea. Se gândi brusc: *Asta era?* Pentru un moment, luptă cu această bănuială teribilă. Căci Anrella nu ar fi putut... Îl cuprinse furia, alungând îndoielile, inundându-l cu o furie cumplită care-i anulă orice prudenţă, ca şi cum n-ar fi existat.

— Ei, voi, ticăloşi de neînchipuit! urlă el.

Anrella se întoarse spre el şi-l privi, albă la faţă. Dar furia lui clocotea, prinzând putere. Strigă:

— Am auzit ce-aţi vorbit săptămâna trecută, înţelegi? Am tras cu urechea la şedinţa care a avut loc aici acum nouă zile.

Avusese de gând să continue, lovind-o cu cuvintele. Dar reacţia ei îl opri.

— Ce ai făcut? întrebă cu o voce stridentă.

Craig înţelesese clar şi cu uimire că pierduse iniţiativa. Venise rândul lui să privească şi să se simtă uluit. Văzu cum faţa ei se albeşte şi mai tare sub fard. O faţă încordată, contorsionată, ochii dilataţi. Veni spre el cu un mers ciudat şi lipsit de graţie. Degetele ei îi apucară braţul; şi, grele ca de piatră, îi striveau carnea, deasupra încheieturii.

Rosti cu o caricatură a vocii ei normale:

— Ce ai auzit? *Ce ai auzit?*

Brutalitatea ei îl sperie, îl şocă. Spuse stânjenit:

— Nu mare lucru. Era prea greu să disting. Dar am auzit destul ca să...

— Dar nu ştii! Nu ştii adevărul?

Furia îl părăsise pe Craig. Rămăsese doar nerăbdarea faţă de agitaţia ei.

— Ce să ştiu, Anrella! izbucni el. Te asigur că nu te ameninţă nimic din partea mea.

Ea păru să nu audă. Îi dădu drumul braţului şi alergă în acel fel lipsit de graţie la telefon. Craig o privi prostit cum formează un număr şi ascultă ca trăsnit pe când ea ţipa:

— Doctore Bovard, veniţi aici imediat. Craig a surprins o parte din discuţia noastră săptămâna trecută. Da, da, a venit aici în casă...

Lăsă receptorul să cadă, ca şi cum ar fi uitat că exista o furcă. Sări în picioare, strigă pe un ton strident:

— Nickson... Nickson... Nickson!

— Da, doamnă?

Valetul înalt, cu chip prelung se grăbi să vină prin dormitor, din hol.

— Cheamă-l pe Gregory. Spune-i să încuie cele două porţi şi să-i pună pe grădinari să patruleze.

Valetul alergă disperat spre uşile de sticlă. Craig avu impresia că Nickson îi aruncă o privire rece, cercetătoare când trecu pe lângă el. Apoi dispăru pe uşă. Agitaţia dispăru odată cu el.

Se aşternu tăcerea. Anrella stătea în picioare, cu capul plecat, braţele inerte, în apropierea unui fotoliu. Părea în stadiul cel mai avansat al epuizării nervoase. Merse încet spre fotoliu şi se prăbuşi în el. Privi în sus în cele din urmă şi spuse cu o voce plată:

— Îmi pare rău, Les. Îmi pare tare, tare rău că trebuie să-ţi spun asta. Dar acum nu poţi să părăseşti casa până când... se opri, părând să-şi adune puterile şi continuă: până când nu vei fi din nou complet vindecat.

Şovăi puţin, apoi încheie:

— Desigur, înţelegi că eşti complet nebun.

Deci acesta urma să fie punctul lor de vedere.

CAPITOLUL 4

Nu avea nici un plan. Era singur. Desişul care creştea lângă gardul înalt îl făcu să se gândească:

„Să presupunem că acest prizonierat fantastic ar continua tot aşa?

Să presupunem că voi vrea cu adevărat într-o zi să scap de aici!"

Craig începu să se caţăre pe gard, sprijininindu-se de copăcei. Partea superioară a copăcelului tânăr nu l-ar fi putut susţine. Dar, lăsându-şi greutatea pe barele metalice ale gardului şi folosind copacul doar pentru sprijin, ajunse la vârf în vreo trei minute. Viteza ascensiunii lui, uşurinţa şi forţa pe care încă le avea îl surprinseră. Niciodată nu-i trecuse prin cap să-şi aprecieze forma fizică altfel decât „satisfăcătoare".

Era mai mult decât atât. De fapt, n-ar fi avut deloc nevoie de copac. Stătu în echilibru pe ţepuşele gardului şi privi în jurul său. Gardul se întindea cam un sfert de milă în ambele direcţii. În depărtare, peste o luncă împădurită, putea vedea turlele celor trei biserici din Alcina. Câteva avioane dădeau ocol oraşului, ca şi cum căutau ceva. Copacii ascundeau casa din spatele lui, iar poarta principală din stânga abia se vedea în spatele unui pâlc foşnitor de frasini.

Era singur deocamdată, stăpân pe sine. Putea pleca acum, dându-se încet jos sau sărind pur şi simplu de pe gard; îndreptându-se spre vest şi trecând râul care şerpuia pe acolo, şi apoi străbătând ţinutul pe o cale ocolită spre Alcina. Banca va fi încă deschisă. Avea acolo un mic cont, pe care-l deschisese dintr-o toană, într-o zi când se pomenise fără bani. Scrisese pur şi simplu un cec pentru banca locală şi-l înregistrase; nu mai trecuse pe acolo de atunci. *Ei* n-aveau cum să fi aflat despre o asemenea acţiune.

Putea să plece, dar unde ar putea să meargă? Ei, era un tren peste vreo patruzeci şi cinci de minute, care l-ar fi dus la New York. Craig râse încet, dar cu amărăciune. Nu era atât de simplu. Fizic, poate, dar nu sufleteşte. Un om cu impulsurile lui, cu instinctele lui, nu fuge pur şi simplu într-un loc îndepărtat pentru a lua viaţa de la capăt.

La naiba cu toate, el era un om aşezat. Până acum o lună fusese un director cu o căsnicie fericită, atât de mulţumit cu felul său de viaţă încât nici măcar gândul unei schimbări nu-i trecuse prin minte vreodată.

Mai era ceva de care trebuia să ţină seama. Plecând acum, îşi reducea serios şansele de a descoperi cine este şi ce e cu toată istoria asta.

Ei aşteptau ceva sau pe cineva. Craig se încordă la amintirea nerăbdării şi speranţei cu care aşteptau. Aproape în fiecare zi, cei cu bani — Yerd şi Nesbitt şi Basil Shore şi ceilalţi — veneau, sau cu trenul până la Alcina, sau cu maşina; şi stăteau de vorbă cu voce şoptită, oprindu-se doar când intra el în cameră, şi atunci deveneau joviali şi prietenoşi. Dar aerul obscur, aproape excitant al aşteptării ca ceva să se întâmple persista, ca o miasmă de speranţe tenebroase.

Şi el trebuia, de asemenea, să aştepte în propriul lui interes. Trebuia să ştie, să afle pentru el. Şi, în plus, era şi Anrella!

Agăţat de gardul metalic, cu muşchii începând să-i obosească, Craig se gândi înverşunat la Anrella. Cu excepţia acelei izbucniri uimitoare din ziua când se confruntase cu ea, cu trei săptămâni înainte, ea încercase din răsputeri să readucă relaţia lor pe vechiul făgaş. Venise într-o zi în spatele lui, pe când citea, şi-l sărutase. Probabil că el se încruntase la ea. Ea trebuie să fi considerat asta ca pe un reproş uşor. În acea noapte venise în camera lui. Cum a mai plâns când a dat-o afară! Dimineaţa a găsit-o dormind pe covoraşul din faţa camerei lui. Fără îndoială, mai era şi Anrella.

Pe Craig îl cuprinse convingerea nesigură că, dacă ea ar veni din nou, n-ar mai alunga-o.

După un moment, privi crispat de-a lungul gardului pe care se căţărase. Mai bine să se dea jos, să se întoarcă spre casă şi să facă una dintre acele băi de soare după care corpul lui tânjea cu ardoare tot timpul. Un om care are astfel de gânduri nu pleacă. Nu încă.

Pe când se răsucea precaut într-o poziţie potrivită pentru a coborî, avioanele, care fuseseră adineaori nişte puncte zgomotoase îndepărtate, trecură pe deasupra capului lui şi şterseră copacii din interiorul împrejmuirii. Craig îşi întoarse gâtul şi privi uimit cum dispăreau în direcţia aerodromului său personal. Motoarele gălăgioase scoteau acum sunetul atenuat, de neconfundat, al aparatelor pe cale de a ateriza. Vâjâitul elicelor se auzi din ce în ce mai încet, amuţi cu totul; apoi un pârâit de motoare mai mici: jeepuri, le recunoscu Craig cu o

tresărire. *Jeepuri!* Transportate de avioane. Un comando aeropurtat!

Şi Anrella era acasă. Coborî pripit, biciuit de acest gând. De cum atinse pământul, începu să alerge. Ieşi din desiş într-o zonă deschisă de pajişte, văzu jeepul huruind către el; şi se opri instantaneu, se întoarse şi o luă la goană spre gard. Prostule! gândi el amar. Trebuia să fi sărit gardul de la început. Cine vrea să-şi salveze soţia trebuie să folosească o metodă care chiar salvează, nu să cedeze primului impuls emoţional necontrolat de a se arunca în ajutor. Acum era prea târziu. Jeepurile îl ajunseră când mai avea şapte metri până la gard. Femeile cu ochi reci care le conduceau îndreptară spre el pistoalele cele mai ameninţătoare pe care le înfruntase vreodată Craig. Câteva minute mai târziu, în casă, Craig văzu că se adunase toată banda: Amelia, Nesbitt, Yerd, Shore, Cathcott, Gregory, toţi servitorii; în total, patruzeci de inşi erau aliniaţi în faţa unui adevărat arsenal de arme automate mânuite de vreo sută de femei.

— Les, eşti teafăr?

Ochii albaştri al Anrellei erau neliniştiţi, figura ovală era palidă şi obosită.

— Linişte! ordonă o femeie cu voce profundă.

Dar Craig dădu din cap şi zâmbi liniştit către Anrella.

— Chiar el era, raportă conducătoarea jeepului care-l capturase. Mi s-a părut că am văzut pe cineva pe gard, pe când aterizam. Era un copac acolo, foarte aproape de gard.

— Taie-l, ordonă vocea profundă. Şi taie şi ceilalţi copaci care ar putea fi folosiţi pentru evadare. Pune-l pe Lesley Craig sub pază zi şi noapte. Doar soţia lui poate fi lăsată cu el. Toţi ceilalţi vor fi duşi cu avionul la închisoarea Kaggat. La treabă!

O oră mai târziu, Craig era singur cu Anrella.

— Dragă, ce înseamnă toate astea?

Era stăpânit de o nerăbdare oarbă, pe când punea întrebarea. În pofida a tot ceea ce se întâmplase, de departe cea mai importantă realitate era încă misterul din spatele acestor treburi incredibile. Ce însemnau toate astea? Acum, în sfârşit, nu-i mai puteau fi refuzate informaţiile.

El o privi încordat, acolo unde şedea lângă fereastra din salonul cel mare. Văzu cum privirea ei se plimbă peste el, spre paznicii din prag şi apoi revine şi se fixează pe chipul lui. Apoi

dădu din cap. Uimitor: ea îi făcea semn că nu.

Furia reacţiei îi explodă în creier. Îşi dădu vag seama, pe când sărea în picioare, că iuţeala mâniei lui arăta cât de sensibili îi ajunseseră nervii în timpul acestor săptămâni. Uitase asta. Din doi paşi ajunse la fotoliu şi se aplecă asupra ei.

— Trebuie să-mi spui, urlă el. Cum pot măcar să mă gândesc, dacă nu ştiu mai mult? Nu vezi, Anrella...

Se opri, neajutorat, în faţa tăcerii ei împietrite. Furia nu-l părăsise încă atunci când vorbi din nou, dar memoria şi scopurile aflate sub control făceau iarăşi parte integrantă din sistemul lui alambicat de emoţii. Spuse sumbru:

— Presupun că ştii că nimeni altul decât Jefferson Dayles nu putea trimite aceste femei-călău. Dacă ştii asta şi ştii de ce, spune-mi, ca să încep să mă gândesc la o cale de ieşire.

Pe chipul Anrellei apăru brusc o expresie încordată. Dar nici măcar nu se uită la el. Craig insistă:

— Când te-am auzit la întâlnirea aceea, spuneai ceva despre o schimbare care trebuie să apară. Ce înseamnă asta? O schimbare în ce? La cine? La *mine?*

— La tine. Nu-ţi pot spune nimic mai mult.

El flutură o mână spre ea, ca şi cum ar fi bâjbâit prin întuneric.

— Dacă mi-ai spus atâta, de ce nu-mi spui mai mult?

— Nu ţi-am spus nimic.

Cuvintele ei îl opriră la marginea unei avalanşe de noi întrebări. După un moment, îşi dădu seama că ea spunea adevărul. El nu ştia încă nimic important. Agitaţia lui era mai mare ca oricând. Trase adânc aer în piept dar, înainte de a o putea asalta din nou, ea spuse:

— Schimbarea vine mai repede când te afli sub stres. Poţi vedea şi singur cât de important este ca schimbarea să se petreacă mai repede. Asta este tot ce pot să-ţi spun, Lesley. Degeaba insişti.

Încruntat, Craig privi la faţa ei albă, hotărâtă. Apoi, cu un râs scurt, tare, se răsuci şi părăsi camera. Se săturase de ea, gândi el, se săturase până peste cap de ea.

CAPITOLUL 5

Craig pipăi piatra. Se străduia atât de mult să se poarte

firesc, încât mâinile îi tremurau. Se alarmă, temându-se că s-ar putea trăda. Se lipi mai tare de iarba grasă pe care se întinsese, înconjurat de cele şapte gardiene ale sale.

Piatra avea doi ţoli[1] în diametru, doi ţoli de piatră inertă. Totuşi conţinea în masa ei atât de multe din speranţele lui, încât simţi că tremură, înfiorat de frică. Treptat, se linişti totuşi şi se puse să-i aştepte pe băieţi. În fiecare sâmbătă, de când începuse şcoala, cu o lună în urmă, auzise vocile lor ascuţite în acest moment al dimineţii. Sunetul venea din spatele perdelei groase de copaci care ascundea de privirea lui gardul metalic ce îi înconjura complet reşedinţa transformată acum în închisoarea lui particulară.

Copacii şi gardul îl separau complet de ei şi de restul lumii. Nu-şi închipuise că evadarea ar necesita atâta planificare, o schemă atât de sofisticată şi două luni de aşteptare lipsită de alte evenimente. În timpul acestor două luni, încetase să se mai mire că nu venise nimeni de la serviciu să se intereseze de el; fără îndoială, altcineva conducea firma. Renunţase complet la a mai vorbi cu Anrella. Ea îl trata ca pe un copil. O acţiune de neiertat. Era o situaţie proastă. În câteva minute, băieţii urmau să treacă pe acolo cu undiţele lor, îndreptându-se către ochiurile adânci din susul râului. Şi nu putea să se bizuie decât pe planul lui — dar ce era asta?

Era, îşi dădu seama, încordat, un sunet, vibraţia unui râs de băiat, deocamdată îndepărtat.

Dar timpul venise.

Craig stătu liniştit, examinându-şi cu grijă şansele. Două dintre femei stăteau relaxate pe iarbă, la vreo patru metri în dreapta lui. Dacă nu-şi schimbau radical poziţia înainte de momentul acţiunii, ele ar fi fost cele mai puţin capabile să-i contracareze intenţiile. Alte trei femei, îmbrăcate tot în pantaloni largi, erau întinse la trei metri în stânga lui şi, cumva, în spate. Erau prea aproape pentru a le ignora şi aveau o înfăţişare vioaie şi atletică. O săritură sincronizată şi ele i-ar sări în spate.

Nu era deloc dispus să le subestimeze. Nu se îndoia că îi fuseseră repartizate gardiene suficient de puternice pentru a se descurca cu bărbaţi de calibrul lui. Dintre celelalte două rămase, una stătea în picioare, chiar în spatele lui, la o distanţă mai mică

[1] Unitate de măsură egală cu 2,54 cm

de trei metri. Cealaltă veghea cam la doi metri în faţă, exact între el şi copacii înalţi care ascundeau gardul prin spatele căruia urmau să treacă băieţii. Ochii cenuşii, de culoarea fumului, ai acestei creaturi puternice, păreau stinşi şi neatenţi, ca şi cum mintea îi rătăcea departe. Craig ştia însă la ce să se aştepte. Femeia era un robot devotat lui Jefferson Dayles; şi era cel mai periculos obstacol aflat la orizontul lui.

Amestecul de zgomote care-i anunţa pe băieţi se apropia.

Craig simţi zvâcnetul din tâmple, pe când, cu o încetineală forţată, băgă mâna în buzunar şi scoase din el o prismă de cristal. Ţinu micul obiect cu degetele, lăsând razele soarelui de dimineaţă să-i aprindă adâncimile. Scăpără pe când îl aruncă în aer. Când îl prinse, stingându-i lumina strălucitoare, simţi cu o acuitate extraordinară ochii îndreptaţi asupra lui, garda care-l privea nu cu suspiciune, ci cu atenţie. De trei ori zvârli cristalul la câţiva metri în sus. Şi apoi, ca şi cum ar fi obosit brusc de acest joc, îl aruncă pe jos, la distanţă de un braţ. Cristalul rămase acolo, sclipind în soare, cel mai strălucitor obiect din jurul lui.

Se gândise mult la acest cristal. Era evident că nici una dintre gardiene nu putea să menţină o supraveghere concentrată asupra prizonierului. Din cele şapte, trebuia să presupună că, în orice clipă, cel puţin trei priveau atent la el. Când va acţiona, în cele din urmă, chiar şi acestea vor trebui să se uite de două ori deoarece focurile reflectate de cristal le vor tulbura privirea şi le vor distrage atenţia de la ceea ce făcea el în realitate.

Aceasta era teoria — iar băieţii erau şi mai aproape.

Vocile lor se înălţară şi scăzură, o trăncăneală veselă, acum lăudăroasă, acum căzând de acord cu toţii, acum dominând unul dintre ei, acum vorbind toţi deodată. Era imposibil măcar să încerce să ghicească câţi erau. Dar erau acolo, realităţi fizice, prezenţele de care avea nevoie pentru planul lui de evadare.

Craig trase cartea din buzunarul stâng. O deschise încet, nu la pagina însemnată, ci privind din loc în loc, pierzând timpul, pentru a le face pe femei, în aceste secunde necesare, să li se pară foarte normal că se pregătea să citească. Aşteptă până ce nervii se împotriviră scrâşnind, până ce muşchii vibrară de tensiunea prelungită a mascaradei. Şi atunci — puse jos în iarbă

cartea, apăsând cu marginea ei piatra.

Deschise acum hotărât cartea, la semn, care era o foaie de carnet. Pentru gardiene, scrisoarea trebuia să arate ca una din numeroasele bucăţi de hârtie albă pe care le folosise în ultimele două luni pentru a lua notiţe. Mai mult, de fapt chiar era goală.

În ciuda hotărârii lui de a pune capăt unui prizonierat intolerabil, nu avea nimic de spus vreunei autorităţi locale. Până ce nu afla ce implicaţii avea toată această afacere mizerabilă, problema îl privea numai pe el. Odată aflat afară, putea să o trateze cum voia. Se simţea ciudat, teribil de capabil, în stare de orice.

În dreapta lui se produse o mişcare. Craig nu ridică privirea, dar inima i se strânse. Cele două femei de la care se aşteptase la o interceptare minimă, dădeau semne de viaţă. Ce ghinion blestemat!

Dar acum nu mai putea exista amânare. Degetele îi atinseră misiva albă; transpirat, o împinse peste marginea cărţii drept spre vârful pietroiului. Pregătise foaia cu grijă, prinzând-o cu fâşii de elastic, astfel încât nu era nevoie decât să o tragă uşor peste piatră; reuşi foarte repede şi firele subţiri de cauciuc se strânseră în jurul pietrei.

Nu putea să estimeze câte ore exersase sincronizarea acestui act în izolarea camerei sale. Cu un strigăt — şi acesta făcea parte din psihologie — zvâcni în picioare şi, cu toată puterea, aruncă piatra împreună cu foaia albă şi fâlfâitoare.

Nu avu timp să-şi regăsească echilibrul sau să se ferească. Două corpuri îl izbiră simultan din direcţii diferite şi îl aruncară la trei metri. Craig rămase întins acolo unde căzuse, ameţit de lovitură, dar conştient că nu fusese rănit. O auzi pe conducătoare, femeia masivă, din faţa lui, rostind scurt comenzi:

— Carla, Marion, Jane — daţi fuga iute, luaţi jeepurile — izolaţi-i pe copiii ăia de oraş.

Repede! Rhoda, fugi la poartă şi deschide-o. Nancy, tu şi cu mine vom sări gardul şi-i vom urmări, vom vâna scrisoarea aceea. Olive, tu rămâi cu domnul Craig.

Craig auzi zgomotul paşilor pe când gărzile fugeau. Aşteptă. Dă-le timp. Dă-le posibilitatea lui Nancy şi şefei să sară gardul. Şi apoi, următorul pas.

După două minute începu să geamă. Se ridică în şezut. Văzu că femeia îl privea. Olive era o femeie drăguţă, deşi cam ciolănoasă şi cu gura cu buze subţiri. Ea se apropie.

— Aveţi nevoie de ajutor, domnule Craig?

Domnule Craig. Aceşti oameni, cu solicitudinea lor politicoasă, puteau să înnebunească pe oricine. Îl ţineau prizonier, era din nou reţinut ilegal. Ambele echipe fuseseră la fel de neîndurătoare şi îl trataseră la fel de delicat. Totuşi, primul grup dovedise o delicateţe mai mare. Până acum trei luni induseseră în amabilitatea lor o slujbă de cincisprezece mii pe an, o nevastă iubitoare, o casă şi un domeniu în stil mare. Ce-ar putea fi oare în spatele acestora de acum?

Intenţiona să descopere, dar în felul lui; nu aşteptând aici fiindcă aşa-i spunea cineva. Şi, dacă era să evadeze vreodată, acum era momentul. Trucul prin care scăpase de gărzi nu putea fi repetat. Craig se concentră fizic şi psihic. Se făcu că se chinuie să se ridice într-un genunchi. Apoi îngenunchie acolo, clătinând din cap, ca şi când era încă buimăcit. Mormăi în cele din urmă:

— Daţi-mi o mână.

Nu contase pe faptul că femeia îl va ajuta, deşi chiar şi asta era posibil, prin prisma atitudinii lor, în general serviabile.

Dar ea o făcu. Se apropie şi începu să se aplece. Chiar în momentul când Craig pornise în sus. O lovi fără nici o milă. Aceste femei, cu armele şi cruzimea lor, îşi căutau cu lumânarea necazurile. Un fulgerător un-doi în maxilar puse capăt primei runde.

Olive căzu ca un buştean. Cu o totală lipsă de reţinere, ca şi cum s-ar fi luptat cu un bărbat, Craig se aruncă deasupra ei şi o răsuci. Cu o singură mişcare sincronizată trase din buzunar un căluş pe care şi-l pregătise. Îi luă cam un minut să i-l lege peste gura inertă.

Ceva mai degajat acum, dar fără mişcări inutile, Craig îşi scoase poalele cămăşii din pantaloni şi desfăşură frânghia trainică pentru rufe din jurul taliei. Îşi începu acţiunea de legare, pe când femeia se porni să gemă uşor.

Avu nevoie de puţin mai mult de trei minute. Apoi se ridică, nesigur dar calm. Nu-şi mai pierdu timpul privind la prizoniera lui, ci se îndepărtă grăbit, mergând un timp paralel cu gardul. Apoi o luă printre copaci, scrută zona de după gard, care era aşa cum şi-o amintea: bine împădurită. Satisfăcut, Craig se

apropie de gard şi începu să se caţăre. Aşa cum descoperise şi la prima încercare, de acum două luni şi ceva, gardul în sine nu era

greu de escaladat. Era ca şi cum te-ai căţăra pe o frânghie.

Ajunse sus şi, nerăbdător acum, sări peste ţepuşele gardului. După aceea, realiză că fusese prea nerăbdător.

Alunecă.

Apoi comise o a doua greşeală; greşeala instinctivă de a încerca orbeşte să se salveze. Pe când căzu, una din ţepuşe îi împunse antebraţul stâng, chiar lângă cot, şi i-l străpunse. Rămase agăţat acolo, cu braţul înfipt în cârlig ca la măcelărie. Durerea izbucni şi îi urlă prin corp, iar ceva cald, sărat şi vâscos îl stropi peste gură şi ochi, sufocându-l şi orbindu-l de groază.

Câteva secunde n-a simţit decât asta.

Se sălta singur. Aceasta a fost primul lucru de care Craig fu conştient, în afară de chinurile sfâşietoare. Se sălta cu braţul drept, şi simultan, încerca să-şi ridice antebraţul stâng din ţepuşa neagră şi grosolană în care se înfipsese.

Se săltă! Şi reuşise! *Reuşise!* Căzu la vreo şapte metri pe terenul din faţă.

Se izbi tare. Muşchii îi erau nişte corzi întinse dureros, la maximum. Lovitura aterizării a fost o ciocnire zguduitoare cu berbecele de şaizeci şi şase de milioane de miliarde de tone care este Pământul. Creierul îi sună în cap. Căzu în genunchi, apoi se ridică din nou ca un animal căruia îi rămăsese un singur impuls în corpul epuizat. Scapă! Fugi de aici! Ele vor veni să te caute. Fugi! Porneşte!

Craig nu fu conştient de nimic altceva până ce ajunse la râu. Apa era caldă, dar era o căldură de sfârşit de octombrie. Îi răcori buzele aprinse; îi aduse alinare ochilor înfierbântaţi. Îşi spălă faţa, apoi îşi trase în jos mâneca stângă a hainei şi îşi scufundă braţul în apă, spălându-l. Apa se înroşi. Sângele ţâşnea dintr-o rană atât de căscată şi îngrozitoare, încât îi veni rău şi abia apucă să se arunce spre spate, pe malul cu iarbă.

Cât de mult zăcuse acolo nu avea idee; dar se gândi în cele din urmă: „Garou, sau mori!" Cu un efort al voinţei la fel de mare ca şi cel fizic, rupse din umăr mâneca udă şi plină de sânge a cămăşii şi o înfăşură în jurul părţii de sus a braţului. Îl răsuci strâns cu o bucăţică scurtă ruptă dintr-o creangă, atât de

strâns încât îl durură muşchii. Braţul începu să-i zvâcnească, dar nu era un zvâcnet neplăcut. Hemoragia încetă.

Se ridică şovăind în picioare şi începu să urmeze cursul râului.

Asta fusese intenţia lui iniţială, iar acum corpul lui îşi aminti. Era mai uşor să urmezi un traseu ales în prealabil decât să te gândeşti la unul nou. Timpul trecea. La un moment dat — nu-şi dădea seama când, îi trecu prin cap că nu putea merge aşa, direct la banca de economii. Avea amintirea vagă a întâlnirii cu cineva, căruia îi spusese:

— M-am rănit la braţ! Unde locuieşte cel mai apropiat doctor?

Trebuie să fi primit un răspuns. Căci, după o altă perioadă de timp care nu putea fi apreciată, umbla pe o stradă cu copaci cu frunziş subţire, de toamnă. Din când în când îşi dădea seama că se uită după o placă pe care scria un nume. Braţul îi atârna, balansându-se pe când mergea, dar era pendularea fără viaţă a unui obiect neînsufleţit.

Se simţi mai slab şi oboseala îl apăsa cu o greutate formidabilă. Îşi tot pipăia garoul pentru a fi sigur că nu se slăbise, permiţând sângelui care încă îi rămăsese să se scurgă din corp. Apoi urcă nişte trepte în genunchi.

— Doamne, rosti o voce de bărbat. Ce-i asta?

Urmă o pauză prin care răzbătea la intervale regulate o voce; apoi se afla într-un automobil, aceeaşi voce urcând şi coborând în urechi.

— Nerod nemaipomenit, oricine-ai fi. Ai avut acest garou de cel puţin o oră. Nu ştiai — garourile trebuie desfăcute la fiecare cincisprezece minute — ca să lase sângele să curgă. Braţul are nevoie de mai mult sânge ca să rămână viu. Acum nu mai rămâne decât să-l amputăm!

CAPITOLUL 6

Craig se trezi cu o tresărire şi privi fix la ciotul braţului său. Tot umărul îi era ridicat pe un fel de eşarfa legată; iar braţul îi era dezgolit şi complet vizibil. O lampă cu infraroşii revărsa căldură asupra lui şi ceea ce rămăsese se simţea bine şi confortabil, deloc dureros. Nu sângera; iar din rană răsărea o crescătură, ceva cărnos, roz şi răsucit, care părea o parte

sfâşiată a braţului sfârtecat şi care, din vreun motiv anume, nu fusese tăiată.

Apoi văzu că avea o formă. Privi şi privi; şi în mintea lui apăru amintirea unei fişe militare pe care scria: „Amputarea piciorului impusă de..."

Adormi.

Undeva, departe, o voce de bărbat spunea:

— Nu mai este nici o îndoială. Este un braţ nou care creşte în locul celui tăiat. Am efectuat o mică intervenţie — deşi, aşa cum i-am spus şi lui Pentry, să mă tăiaţi dacă nu sunt convins că creşterea este în fond atât de sănătoasă încât ar fi putut avea loc şi fără îngrijire medicală. Vor trece câteva zile până îşi va recăpăta cunoştinţa. Şocul, ştiţi.

Vocea se stinse, apoi reveni:

— Toti-potente... celule toti-potente. Se ştie dintotdeauna, desigur, că fiecare celulă umană conţine în stare latentă forma întregului corp; cândva, în trecutul îndepărtat, corpul, se pare, urma calea mai uşoară de a-şi repara pur şi simplu ţesuturile distruse.

Urmă o pauză. Craig avu impresia distinctă că cineva îşi freacă mâinile satisfăcut. Vocea unui al doilea bărbat mormăi ceva neclar, apoi prima voce continuă răsunător:

— Nici un indiciu încă, privind identitatea. Doctorul Philipson, care l-a adus aici, nu-l mai văzuse niciodată înainte. Desigur, o mulţime de oameni, atât din Big Town cât şi din Middle City trec prin Alcina dar... nu, nu vom face nici un fel de publicitate. Vrem mai întâi să urmărim în continuare evoluţia braţului. Da, vă voi suna.

Vocea a doua, mormăită, zise ceva, apoi se auzi o uşă închizându-se.

Va trebui să le spună, gândi Craig. Va trebui să le spună acestor doctori, imediat ce se va simţi ceva mai puţin ameţit, despre prizonieratul său. Anrella trebuia eliberată. Ei ştiau, Anrella şi ceilalţi. Totuşi de ce nu îi spuseseră — şi de ce îşi luaseră toate acele precauţii? Ce spusese Anrella, în acea primă zi când o surprinsese vorbindu-le celorlalţi, despre faptul că venise momentul schimbării?

Această schimbare! Trebuie să fie o transformare periodică în interiorul lui.

Trebuie să se mai fi întâmplat şi înainte. Dar, de ce nu îi

spuseseră şi lui? De ce?

Îl cuprinse somnul, ca o pătură liniştitoare de uitare.

— Încearcă! spunea omul. Încearcă să-ţi aminteşti.

O picătură de sudoare se scurse pe faţa lui Craig. Prin tot corpul lui suplu, puternic, simţi acumulându-se încordarea unui efort enorm, apoi urmă o durere bruscă şi ascuţită în braţ. Era conştient, în modul cel mai vag, de silueta albă şi scrobită a infirmierei lui şi de altă infirmieră care şedea cu un creion îndreptat spre un carnet, şi de noaptea întunecoasă din fereastră. Îşi îndepărtă durerea din minte şi, cu întreaga putere a acelei minţi, se strădui să străpungă amestecul de şovăială şi ceaţă care zăcea ca un nor peste memoria lui. Acolo, imaginile luau forme nelămurite, gânduri fără contur şi amintiri obscure ale unor zile de o întunecime de nedescris.

Nu erau amintiri, ci amintiri ale unor amintiri. Era izolat pe o mică insulă a imaginilor de moment iar formidabila mare a uitării îl cuprindea de jur împrejur, presând din ce în ce mai tare, cu fiecare minut, cu fiecare secundă.

Cu un oftat, lăsă ca presiunea şi încordarea să se reducă în sinea lui. Privi neajutorat la doctor.

— N-are rost, zise el simplu. Mă numesc, cred... Se opri şi se scutură. Nu pot să-mi amintesc. Este ceva cu un gard de fier şi — ce oraş este ăsta? Poate mă ajută.

— Middle City, răspunse doctorul. Ochii lui cafenii îl priveau de aproape pe Craig.

Însă acesta clătină din cap.

— Dar ce zici de Big Town? întrebă doctorul. Acesta e un oraş la vreo patruzeci de mile de aici. Doctorul Philipson te-a adus în Middle City din Alcina, fiindcă ştia spitalele de aici. El repetă rar: Big Town!

Pentru o clipă păru să simtă o familiaritate înceţoşată. Apoi Craig clătină din cap. Se opri din această mişcare lentă când îi veni o idee:

— Doctore, cum se face că pot folosi limbajul, dacă în rest totul este atât de întunecat?

Celălalt îl privi, fără să zâmbească, sumbru:

— În câteva zile nu vei mai fi capabil să vorbeşti, dacă nu-ţi foloseşti fiecare minut liber citind şi vorbind, doar pentru a-ţi menţine vii aceste reflexe condiţionate.

Văzu că doctorul se întorsese spre cele două surori.

— Doresc pentru pacient o relatare detaliată, dactilografiată, cu descrierea completă a cazului, atâta cât ştim despre el. Aduceţi un aparat de radio aici şi — se întoarse din nou către pat — dumneata ţine-l deschis. Ascultă chiar şi reclame, dacă nu este altceva. Când nu asculţi şi nu dormi, citeşte, citeşte cu voce tare.

— Şi dacă nu o fac? Buzele îi erau arse, ca cenuşa. De ce trebuie să fac toate astea?

Vocea doctorului deveni gravă.

— Fiindcă dacă nu o faci, creierul dumitale va deveni aproape la fel de gol ca al unui nou-născut. S-ar putea să apară — el ezită — alte reacţii, dar nu puteam şti. Ceea ce ştim este că îţi uiţi trecutul într-un ritm alarmant. Motivul este că, în mod obişnuit, celulele corpului şi creierului sunt într-un proces continuu de uzare şi reparare. În fiecare oră, în fiecare zi, miliardele de celule ale memoriei dumitale suportă reparaţii; şi, se pare, în timpul reparaţiei, micul impuls de memorie stocat electric nu este distrus — cel puţin nu în mod grav. Pe termen lung, fără îndoială, înlocuirea ţesuturilor diminuează memoria stocată. Poate că aici se află explicaţia faptului că memoria slăbeşte cu anii. Acum, cu dumneata, lucrurile se petrec altfel. În acest moment ai celule totipotente. În loc să fie reparate, celulele dumitale au fost înlocuite cu celule sănătoase, noi-nouţe; iar aceste celule noi nu cunosc nimic despre memoria pe care o stocaseră cele vechi, căci memoria nu este ereditară. Ai celule la fel de capabile, potenţial, să stocheze memoria ca şi cele vechi, dar tot ce poţi stoca în ele, înainte de a fi şi ele înlocuite, vor fi impresiile culese de mintea dumitale într-o perioadă de, să spunem, o săptămână, poate puţin mai mult.

Doctorul termină abrupt:

— Numele dumitale pentru evidenţă va fi Peter Smith, încercă să ţii minte asta, da?

El examină în sine numele.

— Smith, spuse în cele din urmă, tare. Stătu, lăsând ritmul acestuia să i se imprime în minte, apoi repetă: Peter Smith.

— E-n regulă, spuse doctorul. Acum mai ai întrebări?

— Da. De ce nu mă duceţi în Alcina? Am o convingere... Smith făcu o pauză şi îl cuprinse încordarea... că este foarte important.

— Imposibil! Doctorul vorbi aspru. Te asigur că facem totul

ca să te identificăm. Numărul de mâine al ziarului Alcina Weekley Herald va cuprinde o relatare depre dumneata. Dar nu te pot lăsa să pleci acum. Braţul ţi-a fost amputat abia acum treisprezece zile.

— Dar mă simt foarte bine.

Văzu că discuţia era inutilă. Se lăsă pe spate. Doctorul îi spuse:

— Odihneşte-te doar. Şi fă ceea ce ţi-am spus.

Se auzi un zgomot la uşă. Un intern privi înăuntru.

— Am crezut că poate vă interesează, zise el. Tocmai au spus la radio. Jefferson Dayles a fost reales cu o majoritate de două milioane.

— Slavă Domnului! rosti doctorul, răsuflând. Eram convins că America nevrozată o va alege pe femeia aceea. Nu mă îndoiesc că ar fi capabilă intelectual şi ar fi putut face faţă funcţiei. Dar este prea repede, o toană trecătoare a unui electorat instabil. Reacţiile puteau fi la fel de rapide şi puteau distruge uşor progresele realizate în ultimele două secole. Femeile trebuie să-şi asume partea lor de putere politică treptat, nu dintr-o izbucnire emoţională.

— O, voi, bărbaţii! spuse una dintre surori cu o furie reţinută.

A doua infirmieră spuse scurt:

— Nu uitaţi că a fost doar o majoritate de două milioane. Data viitoa-re...

Ieşiră. Se aşternu liniştea nopţii.

De două ori se auziră paşi de-a lungul coridorului; zgomotul paşilor crescu, apoi scăzu în intensitate. El stătea liniştit, complet treaz. Gândi: „Trebuie să ajung la Alcina. Nu pot aştepta!"

Se dădu jos din pat. Nu simţi nici o durere sau ameţeală. Nu-i dădu prin cap că nu era îmbrăcat ca să poată ieşi afară.

Fereastra a fost greu de deschis. Dedesubt găsi un grilaj metalic şi o scară îngustă. Coborî în lumea stranie a nopţii. Sufla un vânt îngheţat, dar el încă păstra cu sine căldura patului, aşa că amănuntul nu păru important. Picioarele goale începură să-l doară când atinse pământul, de la as-perităţile pe care călca. Dar el o ţinu înainte, încruntat, până ce ajunse la o suprafaţă tare şi netedă.

Îi atraseră atenţia două lumini aflate la distanţă, pe strada

slab luminată, deoarece se mişcau. Şi se făcea un zgomot puternic. Luminile şi sunetul îl fascinară. Intrigat, păşi spre ele, ieşind din umbra unui copac. Fulgerător, luminile ajunseră în faţa lui. În ultimul moment, văzu că în spatele luminilor venea o formă mare, neagră.

Urmă o lovitură de neimaginat, un scârţâit îndepărtat şi apoi voci la oarecare distanţă.

— Suntem beţi cu toţii, nimeni nu ne va crede că ne-a sărit în faţă. Asta e închisoare sigură. Repede, băgaţi-l în maşină, mergem la Ned să luăm ceva benzină şi apoi aruncăm cadavrul la o sută de mile de aici. La naiba, trebuie s-o facem. Nu ne putem permite...

Timp de o săptămână, ceea ce fusese Lesley Craig, zăcu într-un şanţ, foarte liniştit, crescând din nou!

CAPITOLUL 7

Jefferson Dayles studiase raportul experţilor în ajunul reinvestirii. Prima parcurgere a sa îl lăsa complet nedumerit. Gândi că mai târziu, după ce îi va trece agitaţia, îl va citi mai atent. Dar îl luă cu el la culcare şi, în miezul nopţii, se sculă şi citi în grabă, şi pe sărite, uimitorul document.

În privinţa celor două aşa numite automobile electrice şi a numitului aeroplan electric, care ne-au fost prezentate de către agenţii dumneavoastră...

Un termen mai adecvat ar fi cel de propulsie electronică. Forţa motrice pare să provină de la un tub electronic din metal închis la culoare care, demontat, s-a dovedit a fi prea complicat pentru a fi reasamblat, în pofida notării atente de către noi a fiecărei faze a procesului. (S-a sugerat că acest „tub" ar capta energie de la o staţie de emisie îndepărtată.)

Cum nereuşita de a le remonta s-a repetat, deşi am demontat nu unul, ci două din motoare, am decis să nu îl desfacem şi pe al treilea şi ultimul dintre ele, decât după un studiu foarte atent şi — recomandăm pentru cazul că aceasta investigare va fi încredinţată altora — exhaustiv al pieselor celor două tuburi deja demontate.

Este posibil ca secretul acţiunii lor să rezide într-o combinaţie subtilă a aliajelor din care sunt construite. Chiar şi

aliajul sudurii trebuie examinat şi analizat din punct de vedere al unei posibile influenţe. Importanţa covârşitoare a unei abordări prudente poate fi cel mai bine explicată prin descoperirea de către noi a faptului că această energie are şi alte aplicaţii potenţiale în legătură cu care suntem în curs de a întocmi un raport.

Jefferson Dayles se strecură la loc în pat şi stătu în întuneric cu ochii închişi, gândind: „Este vechea poveste: prea complicat pentru mintea muritorilor".

Pe când depunea jurământul pentru noul mandat, Jefferson Dayles se gândea: „Trei ani, nu mai mult. Trei ani pentru a-l găsi."

După aceea putea fi prea târziu.

Prea târziu, prea târziu — de-a lungul acelei zile importante aceste cuvinte i se învârtiră în minte, întunecându-i zâmbetele, atenuându-i bucuria, umbrindu-i toate gândurile. Să-l găsească pe Craig! Să-l găsească pe omul al cărui sânge putea într-o săptămână să înlăture vârsta înaintată a corpului său şi astfel să fie imortalizată puterea şi civilizaţia avansată pe care şi-o imaginase.

Acest gând era ca o boală, ca o sete nestinsă care încă îl mai stăpânea şase luni mai târziu, când i l-au adus pe fermier. Insul era voinic şi musculos. O întrebare îl frământa pe Jefferson Dayles, pe când stătea să asculte relatarea extrem de degajată a individului. Atenţia îi era îndreptată asupra modului în care să o formuleze când vocea fermierului şuieră:

— Cum ziceam, stătuse la mine zece zile şi bătrânul doctor Gillespie a venit de două ori să se uite la el, dar n-avea nevoie de îngrijirile lui, doar de mâncare. Vă spun, se purta chiar ciudat. N-a vrut să-mi spună numele şi nici altceva. Orişicum, l-am dus până la urmă la Carness şi l-am predat la comisia forţelor de muncă. I-am spus tipului de la birou că-l cheamă Bill Smith. El n-a fost deloc contra şi aşa l-au trecut ăia în acte. Bill Smith. L-au trimis la o muncă oarecare, nu-mi amintesc acum care. Mai vreţi să ştiţi ceva?

Jefferson Dayles rămase nemişcat. Dar aceasta era masca unei agitaţii interioare. Craig era în viaţă. Fusese descoperit, spunea Kay, dându-se curs unei ştiri vechi din ziar, conform căreia pe 21 noiembrie 1972 cineva sunase la poliţia din oraşul

Carness şi anunţase că într-un şanţ de lângă drum se afla un cadavru. În realitate, fermierul deja îl găsise pe Craig atunci când se primise acel telefon. Astfel că era evident că cel care sunase trebuie să fi fost unul dintre cei vinovaţi de a-l fi lăsat pe Craig în şanţul îngheţat. Cineva care avusese mustrări de conştiinţă sau poate că fusese pur şi simplu dornic să încheie şi să uite afacerea. Motivaţia psihologică exactă nu conta.

Omul totipotent era în viaţă. Rămăsese o problemă, o verificare: braţul lui Craig! Cel care crescuse la loc. Vocea fermierului se făcu din nou auzită:

— Mai e ceva, domnule Preşedinte...

Jefferson Dayles aşteptă, prins cu formularea întrebării sale. Era o propoziţie greu de rostit, căci, desigur, nu puteai întreba dacă braţul omului crescuse la loc. Nu puteai, dar ideea în sine era fascinantă şi incredibilă.

— Treaba este asta, continuă fermierul, când l-am cules puteam să jur că unul din braţele lui era mai scurt ca celălalt. Totuşi, când a plecat, ele erau de aceeaşi lungime. Acu', sau eu sunt nebun sau...

— Nu prea are sens, nu-i aşa? spuse Jefferson Dayles. Continuă calm: Mulţumesc pentru ajutor. Secretara mea va avea grijă să fii răsplătit cum se cuvine pentru deranj. Sper că vei păstra tăcerea în legătură cu această discuţie, este o datorie a dumitale faţă de ţară.

— Puteţi conta pe mine, rosti omul cu siguranţa calmă a patriotismului devotat şi dezinteresat. Şi puteţi uita de bani.

Dar Jefferson Dayles trebuia să-şi liniştească propria conştiinţă. Reuşi să zâmbească.

— Nu, rosti el, nu trebuie să uităm de bani. Ei sunt un ajutor preţios pentru un trai bun, aşa mi s-a spus.

Ca funcţionar, Prowse se cam fudulea. Îşi cheltuia o mare parte din bani pe haine şi forfotea întruna în sus şi-n jos pe coridoarele lungi ale Oficiului de Asigurări Sociale, pe lângă oamenii care nu se prefăceau, ci munceau cu adevărat.

Curat, spilcuit, omuleţul îşi cultiva cu încăpăţânare o mustăcioară firavă şi o atitudine de umor vulgar faţă de superiori. Aceştia trebuie să fi crezut că asta indică o minte matură, căci în şapte ani, ceea ce era o nimica toată la scara timpului unei astfel de organizaţii imobile, ajunsese şeful unei

secţii a departamentului de arhivă, un şef de paie, cu limba ascuţită şi cusurgiu.

Osificarea creierului se instalase la vârsta de treizeci şi unu de ani, şi corpul, tânăr ca vârstă, începu să se ofilească. La treizeci şi cinci de ani, era un pitic cu ochelari, cu ochii suspicioşi, de un albastru rece şi o ură faţă de lume care îl chinuia, deşi nu-şi putea închipui din ce motiv.

În decembrie 1973, la biroul său au fost aduse două dosare, pe numele Bill Smith şi William Smith. Lui Bill, conform declaraţiilor din document, i se tăiase braţul stâng de la cot. Iar William îşi pierduse degetele mâinii stângi la o dată ulterioară. În ambele cazuri se plătiseră compensaţii la valoarea întreagă, dar asta avea doar o importanţă secundară. Ceea ce-l interesa pe Prowse era că Bill şi William Smith locuiau amândoi în apartamentul N, pe strada Hunt 111.

— Să unesc cele două dosare? întrebă cu voce stinsă femeia care descoperise asemănarea.

— Lasă-le pe biroul meu, replică pontiful.

El medită la această problemă în următoarea jumătate de oră. Dacă degetele ar fi fost pierdute înaintea antebraţului, identificarea ar fi fost mai simplă. Dar nu fusese aşa. Şi existau semnăturile doctorilor şi toate datele necesare. Era o situaţie care necesita toată abilitatea subtilă şi curiozitatea şefului unui departament de arhivă si, în plus, mai impunea şi luarea unor decizii. Încruntându-se, Prowse studie nu numai dosarele, dar şi fişele cu indici din cutiile sale. Existau unsprezece teancuri cu fişe „Smith"; iar printre ele găsi cinci fişe, una din ele pe numele Bill. Celelate erau în ordine alfabetică, Frank, George, Milton şi Tom. Cei şapte Smith aveau pe lângă alte trăsături comune, faptul că, potrivit dosarelor lor, toţi locuiau în apartamentul N de pe Hunt Street 111.

Noul Bill îşi pierduse mâna dreaptă. Frank Smith suferise vătămări grave la cap şi umăr, faţa lui George fusese strivită. Milton şi Tom îşi pierduseră fiecare braţul stâng. În toate cazurile, numele soţiei fusese dat ca Gracia Smith, şi pe numele ei fuseseră făcute toate cecurile pentru despăgubiri.

— Evident, îşi termină Prowse povestea istorisită preşedintelui Dayles, l-am arestat.

Dădu din cap, minunându-se.

— A fost un tip teribil de isteţ, acest Smith. Femeia a fugit

cu banii, iar Smith a făcut pe prostul la judecată, nescoţând nici un cuvânt. Din cauza neputinţei noastre de a dovedi cum a procedat, judecătorul i-a dat doar şase luni. A ieşit, încheie Prowse, acum patru luni.

Patru luni. S-a dovedit că era cu patru luni prea târziu. Firele se pierdeau la poarta închisorii. Un gardian şi-a amintit că pe Craig îl aşteptase o maşină.

A dispărut în uitare, în imensa ţară care este America.

Femeile câştigară două treimi din locurile disputate în alegerile de la jumătatea mandatului prezidenţial. Şi au fost nebune de bucurie. Până la sfârşitul lui noiembrie, fiecare oraş avea zilnic o paradă a femeilor, un şir de bărbaţi morocănoşi care le priveau şi alţi bărbaţi care le ovaţionau.

Jefferson Dayles permisese ca alegerile să se desfăşoare cinstit, deoarece era realmente interesat să cunoască situaţia exactă.

— Femeile, îi spuse el lui Kay, ar trebui să descopere cât nu este prea târziu că politica este o treabă dureroasă pentru cei slabi din punct de vedere fizic. Bărbaţii au ajuns la un echilibru dificil, care a dus la o atmosferă falsă de linişte Şi demnitate. Sunt sigur că bărbaţii care sunt acum suporteri atât de înflăcăraţi ai femeilor din Congres, vor deveni cu timpul duşmanii lor cei mai înverşunaţi.

Zâmbi sardonic:

— Pregătiţi spitalele, continuă, pentru femei cu capetele sparte şi închisorile pentru bărbaţii care le vor sparge ţestele — şi găsiţi-l pe Craig, altfel vom fi inundaţi de o mare de emoţii.

Anul se apropia cu repeziciune de sfârşit şi nu fără victime. În ajunul Crăciunului, cablurile vuiau, radioul îţi întrerupea programele ca să anunţe: „Los Angeles — O coloană lungă de femei care defilează cu pancarde — TRĂIASCĂ DREPTURILE FEMEILOR; ÎN VIITOR BĂRBAŢII VOR FACE MUNCILE FIZICE IAR FEMEILE, LE VOR FACE PE CELE ADMINISTRATIVE; O LUME DREAPTĂ, ORDONATĂ, PAŞNICĂ, GUVERNATĂ DE FEMEI."

Un bărbat strigă:

— Opriţi-le, opriţi-le! Profită de respectul nostru pentru ele şi vor să ne facă sclavi. Haide!

Bărbaţii ieşiră încruntaţi în faţă şi formară grupuri violente. Când vehiculele blindate eliberară străzile, douăzeci şi patru de

femei zăceau moarte, alte nouăzeci şi şapte erau grav rănite şi peste patru sute avură nevoie de spitalizare.

Natura patologică a atacului a fost pusă în evidenţă când patru din bărbaţii acuzaţi de crimă au dovedit cu ajutorul detectoarelor de minciuni că votaseră în favoarea femeilor, la alegeri. Ei n-au fost în stare să-şi justifice schimbarea radicală, cu excepţia unuia care s-a plâns că şi-a dat dintr-o dată seama că „ar fi un adevărat iad dacă femeile ar veni la putere cu adevărat".

Cu trei zile înaintea zilei stabilite pentru execuţie, toţi cei şaptesprezece bărbaţi condamnaţi pentru crimele de la defilare au pus la cale o evadare în masă din închisoare.

Au urmat tulburări în zeci de oraşe şi delegaţii numeroase de femei au cerut pedepsirea gardienilor răspunzători, precum şi capturarea şi gazarea imediată a celor evadaţi.

Era o criză de natură să-l facă pe preşedinte să câştige sau să piardă milioane de voturi; iar Jefferson Dayles ţinu un discurs către naţiune, promiţând că va lua toate măsurile posibile.

A doua zi după discurs, sosi o scrisoare cu următorul conţinut:

Celula 676
Închisoarea Kaggat
27 ianuarie, 1975

Stimate domnule Preşedinte,

Am aflat că soţul meu este unul din cei şaptesprezece bărbaţi condamnaţi şi ştiu unde se află el şi ceilalţi. Viteza este esenţială dacă vreţi să-i salvaţi viaţa.

Vă rog să vă grăbiţi.

Aurelia Craig

Celula nu arăta atât de confortabil pe cât dăduse el dispoziţie iniţial. Jefferson Dayles îşi notă în minte să facă o observaţie severă în această chestiune şi apoi îşi îndreptă atenţia către fiinţa albă ca varul care era Anrella Craig.

Era primul lor contact faţă în faţă. Şi, în ciuda aspectului ei palid, se simţi impresionat. Era ceva în ochii ei, o demnitate şi o forţă, o maturitate care-l descumpăneau. După această primă

impresie, vocea ei ştearsă îl surprinse. Părea mai abătută decât arăta. Anrella Craig rosti:

— Eu *vreau* să vă spun. Lesley se ascunde în deşertul californian. Ferma este situată la vreo patruzeci de mile la nord de satul Mountainside.

Se întrerupse.

— Vă rog să nu mă întrebaţi în ce circumstanţe a făcut ceea ce a făcut. Important este să vă asiguraţi, când găsiţi ascunzătoarea, că el nu va fi ucis. Femeia zâmbi slab. Credinţa noastră iniţială, ca grup, a fost că prin el vom putea domina mersul lumii. Mă tem că ne-am supraestimat posibilităţile.

În avionul care se îndrepta spre nord, Kay spuse:

— Nu văd nici un motiv ca doamna Craig sau oricare dintre ei să fie eliberaţi. Acum, că şi-a scos atât de prosteşte asul din mânecă, identificându-l pe Craig ca unul dintre ucigaşii de la manifestaţie, nu-i datorăm nimic.

Urmă o întrerupere.

— O radiogramă, domnule Preşedinte, de la închisoarea Kaggat.

Jefferson Dayles citi mesajul lung cu buzele strânse, apoi i-l înmână fără o vorbă lui Kay.

— Evadaţi! strigă ea. Întreaga bandă! Rămase foarte calmă. Ei, actriţă scumpă cu faţă perfidă, stai acolo şi pretinzi că eşti atât de deprimată încât nu mai contează nimic decât ca el să fie salvat. Dar de ce ne-a spus? De ce...

Se opri, reciti mesajul şi şopti în cele din urmă:

— Vedeţi? Nouăzeci de avioane au participat la evadare. Ce organizaţie trebuie să aibă! Înseamnă că ar fi putut reuşi oricând. Şi totuşi, au aşteptat până acum. Domnule, este foarte grav.

Jefferson Dayles se simţea ciudat de distanţat faţă de panica asistentei lui. Dispoziţia lui era de uşurare şi în el se acumula o voinţă intensă de a câştiga. Situaţia era într-adevăr serioasă; de fapt, era o criză. Vocea lui rosti un şir de ordine:

— Kay, vei prelua personal comanda. Foloseşte cel puţin cinci divizii, din care cel puţin două de blindate, şi oricâte avioane ai nevoie, nu nouăzeci, ci nouă sute. Înconjoară deşertul. Controlează tot ce circulă pe sol sau în aer, tot ce mişcă pe-acolo. Foloseşte detectoare radar noaptea, reflectoare, trupe de noapte. Îţi încredinţez puteri nelimitate pentru a utiliza

toate forţele disponibile în Statele Unite. Capturează-l pe Craig!
Îşi dădu seama că se lupta, literalmente, pentru *viaţă.*

CAPITOLUL 8

Craig se trezi. Nu avea nimic la care să se gândească. Ceea ce fusese întunecat se luminase brusc. Zăcea întins, foarte calm. Nu era deloc conştient că avusese un nume sau că era ceva neobişnuit în legătură cu situaţia lui. *El* se afla acolo — entitatea care era el însuşi — stătea întins. Până şi poziţia i se părea normală, esenţa însăşi a vieţii, aşa cum era ea trăită. Stătea întins şi era conştient de sine.

Pentru un timp lung, lung, asta a fost tot. Nu avea alt scop decât să fie acolo unde se afla, nici o amintire, nici un gând să se mişte. Zăcea şi privea în sus la tavanul care avea o culoare albastru-deschis. Nu era zona cea mai luminoasă a universului său, astfel că, după un timp, ochii îi fură atraşi spre fereastra prin care lumina intra, orbitoare.

Ca un copil absorbit de strălucire, îşi ridică braţul şi-l întinse spre fereastră. Golul apărut îl blocă. Instantaneu asta nu mai conta, deoarece deveni interesat de braţul care bâjbâia. Îşi dădea seama că braţul făcea parte din sine. În momentul când gestul instinctiv încetă, muşchii care susţinuseră braţul în aer începură să se relaxeze. Braţul se prăbuşi pe pat. Şi, fiindcă privirea îi urmărise căderea stângace, deveni pentru prima oară conştient de existenţa patului. Încă îl mai examina, pe jumătate aşezat, pentru a-l putea privi mai bine, când zgomotul de paşi îi atrase atenţia.

Sunetul se apropia, dar nu asta îl preocupa, răsuna acolo, în urechile lui, la fel de normal ca orice altceva. Diferenţa era că el se împărţise brusc, din punct de vedere mental, în două părţi. Una rămăsese în pat. Cealaltă privea lumea prin ochii unui om care se apropia de uşa dormitorului dintr-o cameră alăturată.

Ştia că cealaltă entitate era un om şi că uşa şi actul de a merge erau ceea ce erau, deoarece pentru celălalt compartiment al conştiinţei lui acele fapte erau realităţi fireşti ale vieţii. Cealaltă conştiinţă realiza şi alte lucruri; şi creierul lui înţelegea şi îşi însuşea tot ce ştia celălalt atât de rapid, era atât de cuprinzător încât, atunci când uşa se deschise, îşi lăsă picioarele jos din pat şi spuse:

— Adu-mi, te rog, hainele, Peters.

Creierul lui Peters recepţionă impactul cererii cu o supunere totală. Omul ieşi; Craig avu o imagine mentală a lui, cum cotrobăia într-o debara de haine.

Reveni şi se opri în prag, clipind sub impulsul unui gând. Era un bărbat scund, în cămaşă, cărând în braţe o grămadă de haine.

Privi pe deasupra hainelor şi rosti posomorât:

— Doamne, Bill, nu poţi să te ridici încă. Erai încă inconştient acum jumătate de oră când am prins-o aici pe doamna aia. Se întrerupse, serviabil: Îl chem pe doctor şi-ţi aduc nişte supă fierbinte. După felul cum ne-ai scos din casa morţii, nu vrem să riscăm să ţi se întâmple ceva. Culcă-te, da?

Craig ezită, privindu-l pe celălalt cum aşează hainele pe un scaun. Argumentul părea rezonabil, dar într-un fel nu prea i se putea aplica lui. După câteva clipe, încă nu identificase nepotrivirea. Ezitarea încetă. Îşi trase la loc picioarele sub cuvertură şi zise:

— Poate că ai dreptate. Dar felul cum acea femeie a fost capturată, chiar în această cameră, mă face să mă îngrijorez pentru siguranţa ascunzătorii noastre.

Se opri, încruntându-se. Avu o intuiţie fulgerătoare că până la apariţia în scenă a lui Peters nu fusese îngrijorat şi că de fapt, starea lui iniţială fusese... care?

Amintirea îl electriză. Gândul i se întoarse la momentul în care îşi recăpătase cunoştinţa. Era uimitor de greu să se închipuie pe sine aşa cum fusese în primul moment, cu creierul spălat, fără memorie. Şi apoi, absorbind instantaneu toată mintea lui Peters, cu toate temerile şi imaturităţile emoţionale ale acestuia. Ceea ce era formidabil de uimitor era că memoria lui preluase gândurile şi cunoştinţele lui Peters. Dar nimic altceva. Nimic despre sine. Privi spre celălalt. Privirea profundă, dar rapidă, preluă toate amintirile lui Peters, mergând înapoi până la cariera simplă a acelui băiat îndesat care voise să se facă mecanic.

Nu existase nici un motiv special pentru ca Peters să se alăture bandei care atacase femeile care defilau. Craig citea cu uşurinţă în mintea omului. Scena în sine a atacului era ştearsă, iar procesul care urmase era un coşmar de gânduri cu forme atât de încâlcite, dominate de spaime groaznice, încât nu se

cristaliza în nici o imagine clară. Spaima lui se transformase într-o speranţă încordată în timpul evadării, astfel că exista o amintire suficient de amănunţită a felului exact cum se desfăşurase fuga din închisoare, cu trei zile înainte de data stabilită pentru spânzurarea în masă.

— Am făcut eu cu adevărat aşa ceva? se întrebă Craig, neîncrezător.

După câteva momente, faptele erau încă înscrise în creierul lui Peters, o parte stabilă din amintirile lui privind evenimentul. Craig demontase radioul din celula lui şi, adăugând componente ale radiourilor care îi fuseseră date din alte celule, obţinuse o lumină foarte palidă şi albă, care înghiţise cimentul şi oţelul de parcă ar fi fost imateriale. Un paznic care i-a înfruntat a urlat când revolverul i s-a evaporat din mâini şi hainele i s-au dezintegrat pe corp. Urletul trebuie să fi fost provocat doar de spaimă, căci acea flacără palidă, intensă, nu-l vătămase.

Tocmai natura armei şi modul de ieşire pe care-l asigurase aceasta au făcut ca forţele aduse în apărare la acel strigăt să nu fie eficace. Poliţiştii nu-şi închipuiseră că se pot găuri zidurile masive. Maşinile aşteptau la locurile de întâlnire stabilite, iar avioanele, fiecare cu pilotul lui, erau camuflate pe câmpul de pe care au decolat după aceea.

Toate acestea se aflau în memoria lui Peters, ca şi faptul că insul cunoscut sub numele de Bill Smith fusese lovit de un proiectil de mitralieră, pe când maşinile goneau dinspre închisoare. Fusese singura victimă — şi fusese îngrijit atent. Zece zile zăcuse inconştient.

Craig reflectă la aceasta pe când Peters se ducea după supă. Decise, în cele din urmă, că el e diferit de ceilalţi. Era suficientă cea mai simplă analiză pentru a înţelege faptul că citirea gândurilor, absorbţia efectivă a minţii altuia, nu era cuprinsă în lexiconul vieţii lui Peters.

Îşi sorbea încet supa când doctorul McLarg apăru. Văzut în realitate, şi nu prin imaginea transferului de memorie de la Peters, doctorul era un om bine clădit, de vreo treizeci şi cinci de ani, şi avea nişte ochi cafenii, iscoditori. Povestea aflată în spatele prezenţei fizice era mai complicată decât în cazul lui Peters, dar faptele importante erau simple. Angajat în sistemul de asistenţă medicală de stat, McLarg fusese obligat să-şi dea

demisia din cauza neglijenţei în serviciu şi fusese înlocuit cu o doctoriţă. De Crăciun, aflat într-o stare avansată de mizerie şi ebrietate, participase bucuros la atacul asupra femeilor care defilau.

Examinarea pe care o efectuă îl lăsă descumpănit.

— Mă depăşeşte, mărturisi el în cele din urmă. Acum zece zile ţi-am extras un glonte din piept şi de trei zile încoace nu mai există nici rana pe unde a intrat, nici cea prin care l-am scos. Dacă n-aş şti că este imposibil, aş crede că n-ai avut nimic.

Părea să nu mai fie nimic de spus. Ideile lui McLarg se insinuaseră atât de deliberat în mintea lui Craig, cunoştinţele doctorului fuseseră integrate atât de uşor şi natural cu cele obţinute de la Peters, încât acum îi venea greu să creadă că informaţiile nu fuseseră ale lui tot timpul.

Mai târziu se gândi, încruntându-se, la femeie. Fusese acolo, în cameră, aplecându-se deasupra lui. Spusese că de-abia intrase. Intrase fără să fie văzută, într-un ascunziş de proscrişi hăituiţi şi vigilenţi.

Părea ridicol. Nehotărâţi ce să facă cu ea, oamenii o închiseseră în cele din urmă într-una din camerele libere ale fermei. Era ciudat că, deşi casa vuia de gândurile bărbaţilor care roiau încordaţi încoace şi-ncolo, gândurile ei nu se aflau printre ele.

Nici măcar o dată el n-a reuşit să prindă un fir din gândurile care ar fi putut aparţine unei femei. Desigur că gândurile unei femei ar fi inconfundabile.

Somnul îl află pe Craig preocupat încă de această problemă.

CAPITOLUL 9

Se trezi tresărind în beznă, conştient că se mai afla cineva în cameră.

— Taci! îi şopti în ureche vocea de femeie. Am un pistol aţintit asupra ta.

Ceea ce-l paraliza era că nu putea prinde nici o scăpărare din gândurile ei. Gândul i se îndreptă la speculaţiile făcute mai devreme asupra acestui subiect, şi apoi, la o concluzie simplă: *Nu putea citi gândurile femeilor!*

— Ha! începu el buimac, ce...

Simţi în întuneric metalul apăsându-i capul şi gândurile lui se întrerupseră, înspăimântate. Femeia vorbi din nou:

— Ia-ţi hainele — nu te gândi să te îmbraci — şi mergi încet la debaraua de haine. Înăuntru este o tăblie deschisă în spatele căreia, în jos, se află nişte trepte. Coboară-le!

Năduşit din cauza tulburării, bâjbâi după haine. Se gândea: Cum a putut să scape din camera ei?

— Mi-ar fi plăcut, şopti el răguşit, ca ceilalţi să te fi omorât, în loc să discute doar despre tine, tu...

Se opri deoarece arma îl apăsa în spate prin bluza de pijama, îndemnându-l să înainteze.

— Linişte! veni ordinul şoptit. Adevărul este, Lesley, că trebuie să ţi se spună câteva lucruri despre tine însuţi înainte ca autorităţile să se apropie, ceea ce vor face foarte curând. Acum, te rog, grăbeşte-te.

— Cum mi-ai spus?

— Mişcă!

Păşi încet, dar mintea îi era ca un pumn încleştat, strângându-se în jurul realităţii teribile care-l înconjura. Ea îl cunoştea. Această femeie pe care ei o capturaseră, această — cum spuseseră că se numea? — Anrella Craig *îi cunoştea* identitatea reală.

Avusese un plan vag să se întoarcă asupra ei în întuneric, înşfăcându-i arma. Dar rămăsese zguduit de cuvintele ei.

Trebui să se înghesuie prin deschizătură; atât era de strâmtă. Scara era răsucită şi abruptă. După primul tur complet văzu un şir de beculeţe. Licărirea lor ceţoasă făcea ca pasajul să pară mai însufleţit, mai real.

Pentru prima dată, prezenţa lor avu un impact asupra creierului său. Asta era o fermă veche, unde se refugiaseră şaptesprezece criminali condamnaţi, şi care se vădea a fi un fagure cu pasaje secrete. Nu putea fi o întâmplare,

Să o prindă rapid de picior, se hotărî el.

— Lesley! vocea ei veni ca un oftat, din spate. Jur că asta nu adaugă nici o iotă la pericolul în care vă aflaţi. Dacă te gândeşti că organizaţia noastră a fost cea care a pus acele maşini şi avioane la dispoziţia voastră când aţi evadat de la închisoare, ai înţelege că...

— Ce? el se opri, protestând. Ascultă, acele maşini si avioane ne-au fost date de un prieten al...

— Un particular care să dea patru maşini şi două avioane? Nu fi prost.

— Dar...

El se întrerupse, covârşit de logica ei, apoi zise:

— Tot îmi spui Lesley. Lesley şi mai cum?

— Lesley Craig.

— Dar numele tău este Anrella Craig.

— Corect. Eşti soţul meu. Acum coboară treptele astea.

— Eşti nevasta mea, zise Craig. O vei dovedi dându-mi pistolul şi având încredere în mine. Dă-mi-l!

Arma fu întinsă atât de repede peste umărul lui încât el clipi la ea, apoi întinse mâna iute, aşteptându-se pe jumătate să-i fie retrasă.

Dar nu se întâmplă astfel. Degetele lui se strânseră peste ale ei, care se desprinseră. El stătea cu arma în mână, buimăcit de victoria uşoară, simţindu-se în afara oricăror posibilităţi de violenţă.

— Te rog, coboară, sună vocea ei.

— Dar cine-i Lesley Craig?

— Vei afla în câteva minute. Acum, te rog...

El merse. Jos, jos, jos. Trecură de două ori pe sub plăci de oţel masiv, ca punţile blindate ale navelor de război. Grosimea lor îl făcu pe Craig să caşte ochii. Douăzeci de centimetri. *Fiecare!*

Asta era o fortăreaţă!

Sfârşitul veni brusc. Un coridor îngust, o uşă şi apoi nişte lumini orbitoare, o cameră mare plină cu maşini. Se mai aflau acolo uşi spre alte încăperi şi imagini chinuitoare ale unor scări care coborau — chinuitoare deoarece sugerau alte etaje, mai jos. De pe creierul lui începu să se ridice apăsarea convingerii că el şi Peters şi ceilalţi n-au nici o şansă de scăpare. Aici, în această lume subterană, era în siguranţă!

Mintea lui evadă din captivitatea disperării. Începu să lucreze mai repede. Simţi un impuls de viaţă nouă. Era o agitaţie bruscă şi anormală, o strălucire difuzându-se în întreaga lui fiinţă. Şterse cu privirea camera maşinilor, întrebător. Mintea i se concentră pentru a găsi semnele unei prezenţe omeneşti. Avu chiar timp să observe clar că nici măcar gândurile lui Peters şi ale celorlalţi nu pătrund în aceste adâncimi metalice, închise etanş.

În peretele din dreapta lui se deschise o uşă; ieşiră pe acolo trei bărbaţi. Actul fizic al apariţiei lor nici nu contă. Chiar în momentul când s-a deschis uşa, gândurile lor, minţile lor, se năpustiră asupra lui.

Era un adevărat potop de gânduri despre sine, trecutul lui, viaţa lui. Prin acest vârtej de impresii, Craig îl auzi pe unul din ei şoptindu-i femeii:

— Vreun necaz?

— Nimic. Toate precauţiunile noastre atât de minuţioase au fost inutile. Percheziţia lor a fost extrem de superficială. Au zis cu jumătate de gură că ar trebui să mă ucidă, dar aş fi putut să-i împiedic în orice moment. Nici unul nu a sugerat să mi se verifice nasturii de la haine, dacă nu conţin ceva gaze... dar, şşş, lăsaţi-l să vă capteze gândurile, fără întreruperi.

Bărbatul răspunse:

— Oricum le captează.

Imaginea mentală care apăru a fost limitată în timp. Pornea cam din vremea când Nypers i-a sugerat prima dată că ceva nu e în regulă. Îl arăta cum fusese cules de un bătrân fermier dintr-un şanţ în care fusese aruncat. Nu era clar cine-l aruncase acolo, fiindcă nu-l localizaseră decât după o săptămână. Însă, din acel moment, nu l-au mai pierdut nici o clipă din ochi, deşi până ce a fost eliberat din închisoare (fiind condamnat pentru că violase legea Asigurărilor Sociale), ei nu au mai intervenit niciodată în viaţa lui. Nici măcar nu-l protejaseră faţă de femeia aceea lipsită de moralitate care încasase despăgubirile pentru rănile lui. Până la urmă îl luaseră, totuşi, la unul din sediile lor. Imediat după crimele din timpul parăzii, s-au repezit cu el la Los Angeles unde au trucat fotografii prin care l-au implicat în atac. Şi au pus la cale un plan criminal.

Craig rupse tăcerea cu un glas încordat, şocat.

— Trebuie să înţeleg că Peters, McLarg, eu, Kelger, Rainey şi ceilalţi trebuie să fim ţinuţi acolo sus, la suprafaţă până ce armata şi aviaţia Statelor Unite încearcă să ne captureze? Şi că voi veţi sta şi veţi privi cum încercăm să ne găsim o cale de scăpare, fără să faceţi nimic pentru a ne ajuta?

Văzu că... soţia lui încuviinţează rece, din cap.

Ochii ei erau strălucitori şi înţelegători.

— Eşti în lumina reflectoarelor, Lesley. Trebuie să te

descurci chiar mai bine decât atunci când ai evadat din închisoare. Trebuie să te salţi aproape literalmente de guler, şi să devii un supraom. Vezi, eşti în ultima fază a schimbării tale finale. Indiferent la ce nivel vei reuşi acum să te ridici, acesta va rămâne definitiv. Nu vor mai exista alte schimbări. Sau devii ca noi ceilalţi totipotenţi, sau...

Ochii ei se luminară. Mâinile i se întinseră impulsiv şi-l prinseră de braţ.

— Lesley, nu vezi? *Nu vezi!* Îţi datorăm asta; datorăm acestei lumi amărâte, învinse, lipsite de speranţă; faţă de ea avem datoria să-ţi dăm această şansă. Vino aici şi stai jos. Trebuie să-ţi spun câteva cuvinte. Trebuie să te conving.

Ea îl atinse. Şi, după un moment de ezitare, Craig se lăsă condus la un scaun. Vocea ei avea o forţă melodioasă care îl învinse.

— Eu voi urca împreună cu tine. Nici unul din noi nu va supravieţui dacă tu dai greş. Asta a fost stabilit cu mult timp înainte. Lesley, aici sub pământ este un atelier cu maşinării minunate. În câteva minute, cei mai mari savanţi de sex bărbătesc din organizaţia noastră vor fi aduşi, unul câte unul, şi tu le vei prelua gândurile, cunoştinţele lor vaste, şi le vei face să-ţi aparţină. Îmi pare rău că nu poţi citi şi gândurile femeilor, căci avem câteva savante minunate. Întreaga noastră organizaţie Marţiană este clădită în jurul invenţiei Marthei Eger...

— *Ce fel* de organizaţie? îngăimă Craig.

Ea păru să nu audă. Se aşeză în faţa lui pe podea, privindu-l cu ochi strălucitori şi umezi de lacrimi.

— Lesley, lumea asta este o harababură nenorocită. Statele Unite nu şi-au revenit niciodată din războiul rece care a urmat celui de-al doilea război mondial. Moralitatea individuală şi cea naţională sunt structuri delicate, capabile să suporte presiuni mari, dar care se deformează uşor. De fiecare dată când fiul unuia bogat sau nobil obţine avantaje speciale datorită naşterii lui, indivizii mai puţin favorizaţi de pretutindeni se afundă mai adânc în complexele lor de inferioritate şi încearcă mai înverşunat să scape din mijlocul realităţilor distrugătoare care-i înconjoară. Asta, desigur, este pe planul doi. Oamenii sunt prea ocupaţi în majoritatea timpului, pentru a-şi da seama la ce reacţionează. Dar, în mod similar şi la o scară mai mare, naţiunile care şi-au jertfit imense cantităţi de sânge pentru o

cauză, care într-un fel n-a reuşit să triumfe, sunt stoarse de puteri. Cinismul înfloreşte prea uşor, moralitatea se prăbuşeşte în mod uimitor. Buruienile ies cu uşurinţă acolo unde creşteau flori doar cu un an înainte.

Ştiinţa omenească, minunat de adaptabilă în timpul războiului, nu şi-a revenit niciodată de pe urma restricţiilor impuse de războiul rece. Întregul glob stagnează azi în inutilitatea negativă a zece mii de scopuri, toate menite să ducă la frustrare, deoarece nu există un fir clar, unificator, o convergenţă. Analiza lui Jefferson Dayles asupra situaţiei internaţionale şi interne este relativ exactă. Cândva, oamenii vor vota pentru a aduce femeile la putere. Apoi, după câteva luni, vor voi să le arunce la loc într-o stare de semisclavie mult mai rea decât a existat până acum. Necazul este că femeile vor toată puterea. Întotdeauna extremiştii sunt cei care domină, fără prea mare rezistenţă din partea celor care îi urmează.

Da, admit că suntem un fel de invadatori; am făcut tot felul de lu-cruri. Dar omul trebuie să-şi croiască singur destinul. Nimic nu este mai adevărat în toată istoria omenească decât că rasa din care am apărut noi nu poate supravieţui dacă, de pildă, noi le oferim invenţii şi vasta noastră cunoaştere. Noi, totipotenţii, suntem un braţ mort al unui fluviu, un accident. Noi, cei treizeci şi cinci — asta cu tine inclusiv — putem furniza un litru de sânge la câteva luni celor cu aceeaşi grupă sanguină, dându-le astfel tinereţe şi legându-i de noi cu legături neomenesc de puternice, deoarece la sfârşitul a treizeci de ani ei vor trebui să primească din nou o transfuzie, sau, altfel, să moară în mod firesc. Fiecare din noi poate astfel să asigure nemurirea temporară a vreo trei sute de oameni. Dar cu asta, totul se termină. Restul rasei umane este exclusă. În total, cele douăzeci de fe-mei dintre noi au născut optsprezece copii. Unul este al meu, cu tine, dar el, ca şi ceilalţi, nu moşteneşte decât o tendinţă totipotentă puţin mai mare decât a oamenilor obişnuiţi. Două experienţe groaznice ne-au convins că totipotenţa nu este ereditară. Deci, vezi că noi nu aparţinem omenirii. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să încercăm să-i ajutăm, mai ales dacă ţii seama de faptul că până şi cei treizeci şi patru de nereuşiţi care suntem noi avem capacitatea cerebrală dublă faţă de cea obişnuită a omului. Dar aceasta poate fi de douăzeci de ori mai mare. Ştim că se poate, fiindcă unii dintre noi au ajuns la un

nivel foarte apropiat în timpul acelor luni cenuşii, şterse din memorie, când am atins o perioadă de totipotenţa.

Ascultă, asta este povestea mea, dovada mea: M-am născut în 1896, am ajuns infirmieră în primul război şi un obuz exploziv mi-a smuls bra-ţul. Probabil că noroiul m-a salvat de o hemoragie mortală. Am stat neîn-grijită zile întregi; bagă bine de seamă: nu se cunoaşte nici un caz ca cine-va să fi devenit totipotent fără să fi fost supus unei asemenea presiuni intense. Un organism căruia i se acordă prompt îngrijire medicală nu devine totipotent. Avem oamenii noştri la toate centrele de informaţii medicale şi ajungem la un caz de totipotenţă imediat ce apare măcar o bănuială că e-xistă un astfel de caz. Dar, să lăsăm asta. Miracolul meu a fost acesta: în timpul celei de-a doua faze am inventat două plăcuţe metalice care, fixate sub tălpile pantofilor, îmi permiteau să umblu pe apă. Nimeni dintre noi nu mai ştie cum funcţionează aceste lucruri. Presupun că am trecut printr-un mare pericol de a mă îneca, dar nu îmi aduc aminte nici măcar asta. Nu putem să copiem plăcuţele, deşi ele par construite din metale obişnuite care pot fi găsite la bordul oricărui vas. Asta este marea artă. Pe acest mare glob al nostru, cu puzderia lui de invenţii, pare că este necesară doar o minte mai ascuţită pentru a cuprinde faptele care se află sub ochii noştri printre lucrurile vieţii de zi cu zi.

Lesley, ştii care-i sarcina ta. Deasupra, pe pământ, vei găsi o grămadă de utilaje, motoare, unelte, instrumente electrice şi electronice, câte ceva din toate. Acele magazii par pline de fiare vechi, dar nu sunt aşa ceva. Uită-te le ele. Lasă-ţi mintea să încerce să creeze combinaţii noi din acele vechituri. Şi, în momentul când ai găsit ceva, comunică celor de aici. Ei vor construi orice vrei în câteva ore.

Lesley, ceea ce vrem noi, ceea ce are nevoie lumea, este un conducător. Experienţa noastră şi scopurile urmărite ne arată că nu este nimic în-grijorător într-o astfel de evoluţie. Lesley, sau vei deveni un conducător, sau vei fi păpuşa lui Jefferson Dayles, iar noi, ceilalţi treizeci şi patru, vom fi morţi, căci ne vom considera lipsiţi de orice valoare în continuare. Înţe-legi?

Pe când Craig era condus spre dormitor, îi părea că scopul lor nu putea fi expus mai clar decât fusese.

Rămase treaz, năduşit de spaimă. De două ori îşi spuse, zăcând pe jumătate aţipit, că vizita în fortăreaţa de sub fermă

fusese un vis. Dar, de fiecare dată, înţelegerea sumbră a situaţiei îi izgonea iluziile din minte.

Cu o zi în urmă, când pericolul părea destul de departe, se mângâiase cu speranţa că vor fi în siguranţă în această ascunzătoare din deşert. Acum înţelegea mai bine. O armată de tancuri şi avioane vor ataca — iar ea şi ceilalţi erau hotărâţi să moară dacă el nu reuşea să împiedice acel atac sau dacă era capturat.

Craig se ridică brusc în pat.

„Nerodule!" gândi el furios „ei nu vor face asta; şi totuşi am înghiţit nada".

Furia i se stinse la fel de repede cum apăruse. O plăcea pe femeie. Era focoasă şi avea personalitate. Şi, cumva — asta nu avea nimic de-a face cu dragostea — nu şi-o putea imagina moartă.

În plus, nu era doar ea sau ceilalţi totipotenţi a căror viaţă să fie în joc. Erau şi sclavii lor de sânge, oamenii de acolo, de jos, care urmau să construiască maşinile pe care le concepea el, toţi având grupa lui sanguină şi depinzând de el pentru a fi nemuritori. Ce frumos era gândit totul şi ce logic. Ei vor lucra nebuneşte pentru a pune în practică planurile lui.

Şi apoi, mai erau şi criminalii condamnaţi. Ciudat că se simţea răspunzător de viaţa *lor.* În realitate, desigur, ei n-ar fi trebuit să fi fost condamnaţi la moarte. Poate că lumii îi displăcea ideea, dar membrii unei gloate înfuriate nu sunt chiar nişte criminali.

Gândurile lui îşi urmară drumul întortocheat pe tot timpul nopţii. La un moment dat, apăru o nedumerire: această capacitate de douăzeci de ori mai mare decât creierul omenesc obişnuit nu putea fi măsurată prin coeficientul de inteligentă (I.Q.).

Numai un creier electronic ar putea avea un coeficient de inteligenţă de 2000. Mai existau şi alţi factori în creier care să fie afectaţi. Cum se făcea, de exemplu, că cineva cu un coeficient de 100 are adesea de două ori mai multă personalitate şi calităţi de conducător decât vreun superdotat cu 150. Nu, creierul de douăzeci de ori mai puternic nu avea nimic de-a face cu coeficientul de inteligenţă. Probabil e vorba de... — nu-şi putea imagina ce.

Trebuie să fi adormit cu acest gând în minte. Când se

trezi, era încă întuneric, dar nu luase nici o decizie. Va încerca. Nu simţea nimic deosebit, nici o putere, dar va încerca.

Când se crăpă de ziuă, Jefferson Dayles se sculă şi privi găvanele ochilor de pe faţa sa ca o mască, reflectată în fereastra motelului din Mountainside. Urma aşteptarea, îşi spuse el. Tot ceea ce putuse să facă, făcuse. Ordinele, planificarea amănunţită, detaliile pentru a se asigura că nu rămăsese deschisă nici o cale de scăpare — de toate acestea se ocupase personal. Iar acum alţii trebuiau să facă treaba, în timp ce el se învârtea în sus şi în jos închis în camera mică, aşteptând.

Uşa din spatele lui se deschise, dar el nu se întoarse.

Umbrele se întindeau grele peste deşert, dar munţii din dreapta se profilau deja vizibil pe cerul care se lumina. Iar în stânga, printre copacii de dincolo de sat, putea vedea corturile albe ale armatei care se trezea.

Kay îi spuse din spate:

— V-am adus micul dejun.

El uitase deja că intrase cineva. Tresări la auzul vocii. Apoi zâmbi morocănos, pentru sine:

— Micul dejun?

Îşi bău sucul de portocale şi mâncă în tăcere sandvişul cu rinichi. Când termină, Kay vorbi din nou:

— Sunt aproape sigură că nimeni nu bănuieşte prezenţa dumneavoastră. Adăugă, după un moment: Vom începe cam peste o oră. Va lua cel puţin trei ore ca să parcurgem cele patruzeci de mile prin nisip. Câţiva cercetaşi au pătruns până la câteva sute de metri de casă, fără a fi respinşi. Totuşi, au respectat ordinele şi n-au făcut nici o încercare de a pătrunde în curte.

Încheie:

— Încep să cred că precauţiile noastre au fost ridicole, dar sunt de părere că mai bine să fii prevăzător decât să regreţi. Nu mai este nici un dubiu. Trebuie să punem mâna pe acest om înainte de a ne gândi măcar la un al treilea mandat.

Nici un răspuns. Patru ore, gândea Jefferson Dayles, patru ore mai erau până ce avea să-şi cunoască soarta.

CAPITOLUL 10

La fermă, îngheţul nopţii din deşert se muiase într-un răsărit rece care dezmorţea încet întinderea cenuşie. Cei de acolo se treziseră devreme. Îşi luară micul dejun aproape în tăcere, nu ridicară nici o obiecţie la declaraţia lui Craig privind prizoniera şi, în cele din urmă, se împrăştiară. Unii merseră să-i schimbe pe cei care stătuseră de pază în timpul nopţii pe dunele ce se înălţau peste întinderile neregulate de nisip. Doar unul sau doi păreau cu adevărat ocupaţi.

Atmosfera era încordată, plină de nervozitate. Pe când închideau uşa celei de-a treia magazii, Anrella spuse încruntându-se:

— Mă aşteptasem ca ei să obiecteze când le-ai spus că te voi însoţi oriunde mergi azi. Trebuie să-i fi nedumerit cu pretenţia asta.

Craig rămase tăcut. Rolul de conducător care îi fusese acordat îl descumpănea. De câteva ori sesizase un început de opoziţie în gândul oamenilor, ca apoi să-l urmărească cum se stinge fără a fi exprimat. Se trezi că Anrella îi vorbea din nou:

— Îmi pare rău că te-am sfătuit să mergi să mai dormi. Noi ne-am gândit să fii odihnit pentru misiunea ta. Voisem şi să planificăm totul astfel încât să ai la dispoziţie cel puţin o jumătate de zi.

Curios, pur şi simplu, cuvintele ei îl iritară. Răspunse apăsat:

— Mijloacele mele de a reuşi sunt şi ele limitate. Şi am convingerea că abordez întreaga chestiune dintr-un unghi greşit. Din punct de vedere mecanic nu este corect. Aş putea vedea câteva posibilităţi, de exemplu, cu echipamentul electric din ultima magazie. Utilizarea unui vid plus 999 conjugată cu bobinele electrice oferă mai multe alternative, dar...

El o privi întunecat.

— Toate au un punct slab. Armele ucid. Ard şi distrug. Ca să fiu cinstit, mai bine mă spânzură, decât să omor o grămadă de soldaţi care-şi fac datoria. Şi, mai bine să ţi-o spun de acum, am început să mă satur. Toată această afacere — îşi flutură încet braţul — este prea tâmpită pentru a putea fi descrisă. Încep să mă întreb dacă nu mi-am pierdut minţile. Se încruntă la ea. Dă-mi voie să te întreb ceva: este posibil să faceţi rost de o navă care să ne ia în scurt timp de aici şi să salveze vieţile tuturor celor de la suprafaţă?

Privirea Anrellei era liniştită. Răspunse calm.

— Se poate chiar mai simplu. Am putea să te luăm dedesubt. Mai există şi o navă. Se află la vreo douăzeci de mile deasupra noastră, un model mare a ceea ce credeai tu că este un avion electric. Aş putea să-l chem jos chiar acum. Dar nu o voi face. Acesta este momentul critic al unui plan pe care l-am pus la punct încă de când am dat prima oară de tine.

Craig replică:

— Nu cred în ameninţarea că vă veţi sinucide. Acesta-i doar încă un truc pentru a mări stresul.

Anrella îi zise cu blândeţe.

— Eşti obosit, Lesley, şi te afli sub o mare solicitare fizică. Jur pe cuvântul meu de onoare că ceea ce ţi-am spus este adevărat.

— Ce înseamnă onoarea obişnuită pentru o superfemeie?

Ea rămase calmă.

— Dacă te-ai gândi la implicaţiile refuzului tău de-a ucide pe cei ce vor veni să ne atace, vei înţelege că ceea ce ne îndreptăţeşte faptele sunt intenţiile noastre onorabile. Şi, Lesley, trebuie să-ţi spun ceva. Nu avusesem intenţia, dar acum... Unul dintre cei doi copii pe care am făcut experienţa a fost copilul nostru. Selecţia s-a făcut din tot grupul şi... i-au tăiat un picior şi l-au lăsat să devină totipotent. Dar, în loc de asta, a murit. Şi celălalt a murit. Motivul pentru care am încercat a fost că nepotul Marthei Eger s-a întors din război totipotent. Asta părea să indice şi de fapt a dovedit o probabilitate mai mare, dar acum ştim că nu este suficient. Sângele nostru poate regenera totipotenţa, dar nu o poate iniţia.

Lesley, anul acesta voi împlini optzeci de ani. Desigur, fizic nu îi simt, dar psihic, da. Şi ceilalţi, la fel. Şaptesprezece din ei sunt mai în vârstă ca mine, doisprezece cam de aceeaşi vârstă. Este ciudat că după ultimul război au apărut atât de puţini totipotenţi; probabil că îngrijirea medicală a fost mai bună dar... să lăsăm asta. Noi toţi am văzut multe, ne-am gândit la multe. Şi avem convingerea sinceră că noi am fi doar o piedică pentru rasa omenească dacă nu o putem influenţa cumva să înainteze pe calea progresului. În acest scop trebuie să avem o conducere mai puternică, mai capabilă decât cea de care am fost noi înşine în stare până acum. Noi...

Se auzi un *cling* slab dinspre radioreceptorul, bijuterie

magică, pe care Anrella îl purta pe mână. Il ridică, astfel încât să poată asculta şi el. Se auzi o voce slabă, dar clară:

— O coloană de vehicule blindate şi de tancuri se deplasează de-a lungul drumului care duce spre Arroyo Pass, la zece mile spre sud de Mountainside.

Un mare număr de avioane au trecut pe deasupra din zori. Dacă nu le-aţi văzut, înseamnă că se menţin în afara zonei de vizibilitate a fermei. Asta-i tot.

Clinchetul slab se repetă. Se aşternu tăcerea.

Anrella o întrerupse cu o voce încordată.

— Lesley, cred că trebuie să revenim la realitate.

Şocul lua proporţii. Nu era vorba numai de copil, îşi spuse Craig. Era prea neclar, deşi se surprinsese vizualizând imaginea oribilă a soartei celor doi copii nenorociţi. Imaginea fu convingătoare şi dintr-o dată, el crezu. Înainte de a putea răspunde, Anrella spuse neliniştită:

— Încep să cred că este important să avem o armă preliminară care ar ţine în loc trupele terestre şi ţi-ar da timp să pui la punct ceva mai serios. Nu trebuie să ne îngrijorăm de un bombardament aerian, deoarece ultimul lucru pe care îl doreşte Jefferson Dayles este distrugerea ta. Ea ezită. Ce zici de razele acelea care dezintegrează numai materia fără viaţă? Ochii ei îi aruncară o privire rapidă, întrebătoare. Putem să alimentăm cablul de la cea mai apropiată priză, aşa cum am făcut în închisoare. Sau chiar de la un generator mobil.

Ezită din nou, apoi spuse:

— Le-ar distruge tancurile, blindatele, şi i-ar lăsa goi cum s-au născut. Râse nervos. Asta ar dezorganiza aproape orice armată din lume.

Craig clătină din cap.

— M-am gândit la asta, chiar înainte de micul dejun. N-are sens. Nu e o armă destul de puternică. Aş putea-o reduce la dimensiunea unei arme de mână, păstrând aceeaşi putere. Dar dacă o măresc, nu obţin mai multă energie. Totul depinde de tubul care...

Dădu din umeri.

— Tot ce au de făcut este să verifice că nu eu o mânuiesc, apoi să-şi ţină artileria în afara razei ei de acţiune şi să arunce cu explozivi puternici. Este posibil, rânji el, ca unii din oamenii noştri să prefere să moară astfel decât într-o cameră de gazare.

Dar vezi că nu este o soluţie. Ce faci acolo, Haines?

Ajunseseră la locul unde un tânăr solid şi nebărbierit lucra la motorul unei maşini. Capota era ridicată şi el stătea cu una din bujii în mână, periindu-i electrozii. De fapt, întrebarea lui Craig nu-şi avea rostul. Craig înţelese că omul avea de gând să pună motorul în funcţiune şi să părăsească ferma.

Dan Haines era un actor figurant, al cărui singur motiv de a participa la atacarea manifestaţiei fusese, după cum declarase de la început în faţa instanţei, că „n-ar fi putut suporta o lume condusă de femei şi că fusese tulburat". Mai declarase că era gata să accepte ceea ce îl aştepta. Nu contribuise la evadare cu altceva în afară de povara prezenţei lui nevricoase. Iar acum, într-o izbucnire de teamă, cedase nervos. Privi în sus, vinovat.

— O, zise el, văzând-o pe Anrella. Apoi urmă mai degajat: Reparam doar maşina. Vreau să fim în stare să putem fugi, dacă suntem nevoiţi.

Craig trecu de el şi privi cu curiozitate la motorul deschis. Cu ochii minţii vizualiză întreaga maşină, întâi ca pe un întreg, apoi fiecare funcţie separat, în amănunt. Era o analiză fulgerătoare.

Apoi spuse încet:

— Ce s-ar întâmpla, Haines, dacă toată puterea bateriei ar fi descărcată într-o sutime de miliardime de secundă?

— Hm! făcu Haines, absent. Asta nu se poate.

— S-ar putea, zise Craig, dacă placa de plumb ar fi predurificată electric şi dacă ai utiliza un tub de protecţie cu cinci grile, de tipul celor folosite pentru a regla puterea. Ar...

Se opri uluit. Detaliile se aflau, clare şi precise, în mintea lui. Făcu un calcul mintal apoi, ridicând privirea, văzu ochii strălucitori ai Anrellei aţintiţi asupra lui.

După un moment, privirea ei se întunecă. Ea rosti şovăitor:

— Cred că ştiu ce urmăreşti. Dar n-ar ajunge la o temperatură prea mare? Valorile pe care le obţii sunt incredibile.

— Putem folosi o baterie miniaturală, nu una de mărime normală. În fond, este doar capsa percutantă. Motivul pentru care temperatura ar fi atât de înaltă este că în interiorul unui soare nu există tuburi de reglaj, astfel că mediul adecvat apare doar din loc în loc în spaţiu, rezultând un soare de tip Nova-O. Cu o baterie de dimensiuni normale temperatura ar fi prea

mare. Dar cred că am putea scăpa de ultimele patru zerouri, cele mai periculose, folosind o baterie uscată, mică, de putere redusă, şi am rămâne astfel în siguranţă.

Se întoarse încruntându-se şi spuse:

— Să nu pleci, Haines. Rămâi aici la fermă.

— Da, domnule Craig.

Craig plecă îngândurat; apoi se opri din nou. Se gândi: „Ce spusese oare tânărul?"

Cu ochii mari, se răsuci şi privi la Haines. Acesta se întorsese cu spatele, dar fiecare circumvoluţiune a creierului lui era la vedere. Craig rămase aşa, comparând, amintindu-şi şi, în cele din urmă, se întoarse satisfăcut spre Anrella şi-i zise liniştit:

— Pune-ţi oamenii să lucreze la asta în ritm rapid. Şi să realizeze şi un sistem de răcire pentru fermă. Cred că bateria ar trebui îngropată la vreo trei metri în nisip, la trei sau patru mile spre sud de locul acesta. Nu văd de ce ne-ar lua mai mult de trei sferturi de oră. Iar pentru noi doi — o privi sardonic — dă dispoziţii să coboare nava. Mergem la Mountainside.

— Ce facem? Ea se uită la el, albindu-se brusc la faţă. Lesley, ştii că asta nu rezultă în mod logic din această invenţie.

El nu răspunse, pur şi simplu o privi; iar după un moment ea ezită:

— E o mare greşeală. N-ar trebui să o fac. Eu...

Dădu din cap nedumerită. Apoi, fără să mai obiecteze, ridică radioul brăţară.

La ora opt, bătrânii locului erau adunaţi la intrarea motelului Mountainside. Craig îi putea vedea privind pieziş la Anrella şi la el însuşi, ca şi spre duzina bătătoare la ochi de femei ale serviciului secret, care stăteau în poziţii diferite în jurul uşii. Bătrânii din Mountainside nu erau obişnuiţi ca străinii să le invadeze intimitatea. Dar, recent, se petrecuseră o mulţime de lucruri ciudate. Gândurile lor erau un amestec de agitaţie şi iritare. Vorbeau între ei, uluiţi.

Era vreo opt şi zece când unul dintre ei îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se apropie de termometrul de lângă uşă. Se întoarse.

— Nouăzeci şi opt[2], anunţă el.

— Al dracu' de cald pentru Mountainside în februarie.

---

[2] Grade Fahrenheit — echivalent cu 37° Celsius

Urmă o discuţie scurtă, animată, despre recordurile de temperatură din trecut, pentru această lună. Vocile sparte se stinseră încet într-o tăcere apăsătoare, când adierea fierbinte dinspre deşert suflă mai puternic. Din nou, un bătrân se duse la termometru. Veni înapoi, dând din cap.

— O sută cinci[3], spuse el. Şi este abia opt şi douăzeci şi cinci. Pare să fie caniculă.

Înainte ca Anrella să poată face altceva decât să privească uimită, Craig ieşi în faţă.

— Sunt doctor, zise el. Iar schimbările bruşte de temperatură, cum este aceasta, sunt foarte dăunătoare pentru oamenii în vârstă. Duceţi-vă la Mountain Lake. Faceţi o escapadă, luaţi-vă o zi de repaos. Duceţi-vă, nu mai staţi!

Când reveni lângă Anrella, ei deja părăseau veranda. Trecură vâjâind, două minute mai târziu, în două automobile hodorogite. Anrella se încruntă la Craig.

— Din punct de vedere psihologic povestea a fost total greşită, spuse ea. Bătrânii şobolani ai deşertului nu acceptă de obicei sfaturile unor tineri.

— Ei nu sunt şobolani ai deşertului. Sunt vai de capul lor. Pentru ei un doctor este Dumnezeu. Zâmbi şi mai adăugă: Hai să facem câţiva paşi pe stradă. Am văzut într-o casă o bătrână care ar trebui sfătuită să meargă spre dealuri.

Bătrâna se lăsă convinsă uşor de doctor să se ducă la iarbă verde. Îşi încărcă nişte conserve într-o maşină veche şi astmatică şi dispăru într-un nor de praf. Staţia meteorologică se afla într-o clădire mică şi albă, la vreo douăzeci de metri mai încolo; Craig deschise uşa şi-l întrebă pe bărbatul asudat aflat în cameră:

— Cât este temperatura acum?

Omul rotofei, cu ochelari, se târî la birou.

— Sunt 120°[4], gemu el. Ce coşmar... Birourile din Denver şi Los Angeles trântesc telefoanele şi mă întreabă dacă sunt beat. Dar — se strâmbă el — mai bine şi-ar trasa din nou izobarele şi-ar avertiza populaţia. Până la noapte, vântul şi furtuna or să le dea poalele peste cap.

Ieşiţi iarăşi afară, Anrella îl întrebă plictisită:

— Lesley, spune-mi, te rog, ce-i cu asta? Dacă se mai

---

[3] 105°F — echivalent cu 40,5°C

[4] 120°F — echivalent cu 49°C

încălzeşte, măştile noastre de carne ni se vor duce pe un râu de transpiraţie.

Craig râse fără veselie. Oricum avea să fie şi mai cald. Simţi brusc o spaimă. Un epicentru al arşiţei — şi-l imagină înspre sudul arzător, fulgerând optsprezece milioane de miliarde de grade Fahrenheit într-o milionime de secundă. Temperatura aici, în Mountainside, urma să urce cel puţin până la 135°[5] şi, acolo unde se aflau blindatele, 145°[6]... 150°*[7] Nu ar fi ucigător. Dar ofiţerii vor ordona cu siguranţă ca trupele să se retragă şi să se grăbească spre dealurile răcoroase.

Pe când se îndreptau spre motel, se făcuse mai cald.

Mai erau şi alte maşini care se îndreptau spre şoseaua care ajungea în munţi, un şir lung. Arşiţa juca deasupra nisipului şi a dealurilor cenuşii. În aer stăruia un miros uscat, de ars. Un miros sufocant, chiar dureros pentru plămâni. Anrella spuse nefericită:

— Lesley, eşti sigur că ştii ce faci?

— Este foarte simplu, încuviinţă Craig, vesel. Consider că avem aici echivalentul unui incendiu pe cinste, în pădure. Dacă ai văzut vreodată un incendiu în pădure, iar câteva din amintirile mele cuprind date asupra acestui subiect, vei ştii că focul stârneşte orice fel de vânat din ascunziş. Începe o goană nebună către zone mai reci. Chiar şi regele animalelor catadicseşte să alerge din faţa unei asemenea conflagraţii. Părerea mea este că vom găsi un rege aici, sfârşi el brusc — iată-l aici, în loc deschis, unde pot să mă asigur, cu un minimum de risc, că nu-mi pierd timpul.

Craig dădu din cap spre uşa motelului, prin care ieşea spre verandă un bărbat bine clădit. Avea chipul unui american foarte obişnuit, de vârstă mijlocie, dar vocea, atunci când vorbi, era vocea sonoră şi autoritară a lui Jefferson Dayles.

— N-ai reparat încă motoarele alea? întrebă el iritat. Pare ciudat, două maşini să se strice în acelaşi moment.

Urmă o exclamaţie bălmăjită, de scuze, şi o explicaţie despre o altă maşină care va veni în câteva minute din tabără. Craig zâmbi şi îi şopti Anrellei:

— Văd că pilotul navei tale spaţiale tot revarsă asupra

---

[5] 135°F — respectiv 57°C

[6] 145°F — respectiv 63°C

[7] 145°F — respectiv 63°C

locului ăstuia razele lui perturbante. O.K. Dă-i drumul şi formulează invitaţia.

— Dar nu va veni. Sunt sigură de asta.

— Dacă nu vine, înseamnă că m-am înşelat şi ne vom duce direct înapoi la fermă.

— Te-ai înşelat cu ce? Lesley, asta înseamnă viaţa sau moartea pentru noi.

Craig se uită la ea.

— Şi ce-i cu asta? glumi el. Nu-ţi place stresul? Poate că-ţi va dubla coeficientul de inteligenţă.

Ea urcă treptele verandei, fără nici un cuvânt.

El o auzi prefăcându-şi vocea şi rostind cuvintele necesare. Când ea termină, Craig strigă:

— Da, veniţi. Maşina dumneavoastră ne poate urma.

Preşedintele şi trei agente o urmară pe Anrella, coborând treptele. Anrella întrebă calm:

— Crezi că putem lua patru?

— Da, sigur, răspunse Craig. Unul se poate înghesui în faţă, cu noi.

Un minut mai târziu, maşina urca prima pantă în viteza a doua.

Craig rosti tare:

— Ştii, dragă, mă gândeam la femeile acelea egalizate, care formează armata particulară a preşedintelui Dayles. Medicamentul pe care l-au luat poate fi neutralizat de o a doua doză, a cărei structură chimică diferă puţin de cea iniţială. Compusul iniţial leagă manganul cristalin prin patru valenţe. Astfel, este instabil. Îndepărtând două dintre legături — şi eu ştiu cum se poate face asta — structura poate fi întărită. Asta va...

Se întrerupse, văzând cu coada ochiului expresia încordată de pe chipul Anrellei. De pe locul din spate, Jefferson Dayles zise sec:

— Sunteţi chimist, domnule... nu v-am reţinut numele.

— Craig, răspunse Craig amabil. Lesley Craig. Şi continuă: Nu, nu sunt chimist. M-aţi putea numi un fel de declanşator universal, vedeţi, am descoperit că am o însuşire ciudată a minţii.

Se opri. În oglinda retrovizoare văzu armele scoase de cele două agente de pe bancheta din spate. Vocea lui Jefferson

Dayles sună calm:

— Continuaţi, domnule Craig.

— Hotărârea mea, zise Craig, este ca preşedintele Dayles să-şi împlinească ambiţiile până ce se va ajunge la atingerea unui nivel de moralitate naţional şi internaţional mult mai înalt decât cel atins vreodată. De asemenea, sunt în favoarea acordării treptate a unui acces mai mare al femeilor la puterea administrativă. Asta va impune un progres educaţional menit să...

Expresia şocată a Anrellei îi provocă pentru prima dată milă. Dar nici gând să-i poată explica ceva în prezenţa celorlalţi.

Acceptarea instantanee de către Haines a ordinelor lui îi dăduse cheia faptelor. Restul — amintirea felului cum fiecare dispoziţie hotărâtă pe care şi-o exprimase fusese imediat acceptată — constituia doar dovada suplimentară. Mai întâi, Peters — aducându-i hainele şi abia pe urmă punându-şi întrebări. Pe urmă, Anrella — dându-i arma şi chemând nava la sol, bătrânii şi femeile plecând spre munte — dovadă că atât bărbaţii cât şi femeile i se supuneau în totalitate.

Nu avea nimic de-a face cu conştientul. Nici o singură dată oamenii nu i se supuseseră în mod conştient. Era mai profund. Totul pornea de la o structură nervoasă fundamentală a creierului. Celor care îl ascultă trebuie să li se pară că era propria lor logică.

Un aspect important, acesta din urmă. Mai târziu, îi va spune Anrellei; acum — avea de dat ordine care trebuiau să sune ca nişte sugestii. Trebuia, de pildă, să se asigure că armata va fi retrasă din iadul acela. Şi să se pregătească pentru furtunile care se vor abate dinspre munţi, un contrabalans la cataclismul neobişnuit al temperaturii.

Cu fiecare clipă, viitorul i se arăta mai strălucitor, mai promiţător.

Craig dădu ordinele necesare, pe când maşina se lăsa într-o vale şi apoi urca din nou spre dealurile înalte, răcoroase, ademenitoare, care urmau.

Sfârşit